

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Fatale Vrouw

N° 2061

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een fatale Vrouw

HOOFDSTUK I.

MEN DEELT ONS MEDE...

Het was een heerlijke dag in het begin van de zomer en het Regent-Park te Londen wemelde van wandelaars en ruiters.

De dames droegen reeds hun eerste luchtige japonnen, vrolijk van kleur en gesneden volgens de New Look; de kinderen stoeiden op de grasperken en de kindermisjes liepen langzaam met de kinderwagens mede.

Rondom de grote vijver was het een druk beweeg van Londenaars, die voor een ogenblik de duffe huizen waren ontvlucht, of het donkere kantoor, om althans gedurende enige minuten te genieten van de natuur, de frisheid van het heldere water en het geuren van de bloemen.

Wel is Hyde Park het geliefkoosd oord voor de rijke Londenaars, die er rijpaard of auto op nahouden, maar toch ziet men ook in het Regent-Park, met zijn heerlijk oud geboomte, talrijke wandelaars.

Op deze eerste werkelijk schone zomerdag, na een langdurig tijdperk van gure winden en regen, was de drukte bijna overstelpend en men vroeg zich af, hoe de ruiters en chauffeurs kans zagen, zonder ongelukken door deze zee van voertuigen, paarden en voetgangers heen te sturen.

In een der lanen, dicht bij de grote vijver, beschut door het loof van een machtige kastanjeboom, zaten twee heren, die in ouderdom en uiterlijk tame-

lijk veel van elkander verschilden.

De een kon ongeveer veertig of vijftig jaar zijn en zijn haren begonnen aan de slapen lichtelijk te grijzen, terwijl de ander zeker niet ouder was dan vijftien- of twintig jaar.

De oudste was lang, gespierd, rijzig en met een scherp getekend, enigszins gebronsd gelaat, waarin twee donkergrijze ogen schitterden, onder onberispelijk gevormde wenkbrauwen; zijn metgezel was wel een hoofd kleiner en goed gebouwd, met een rond, blozend gelaat en helderblauwe ogen, die vrolijk in het rond keken.

Deze beide mannen waren Lord William Aberdeen, de bekende Londense filantroop, wiens rijkdommen niet te schatten waren, naar de sage ging, en zijn vriend en medewerker, Charles Brand.

De jonge man hield een nummer van de « Daily News » op de knieën uitgespreid, waarin hij wellicht zoeven had zitten lezen.

Thans waren zijn ogen gevestigd op 'n helrode barouchette, getrokken door een prachtige schimmel, die in draf langs de brede grintweg reed, welke zich om de grote vijver slingerde.

De hoge wielen van het wagentje, dat zachtjes op en neer veerde, op de grote stappen van het paard, schitterden als reusachtige spinnewebben.

Op de hoge bok zat een vrouw, gekleed in een eenvoudig, maar zeer smaakvol wit costuum.

Zij droeg een kleine, witvilten hoed, die een weinig schuins op haar donkere lokken was geplaatst, terwijl haar kleine handen, die echter het paard volkomen wisten te beheersen, in handschoenen van lichtgeel leder met grote knoppen waren gestoken, die haar tengeren polsen moesten beschermen tegen het schuren van de leidsels.

Op het achterbankje zat een groom, onbeweeglijk als een standbeeld. Het was een jong ventje, nauwelijks zestien jaar oud.

Het rijtuig reed met een sierlijke zwaai om de vijver heen, dicht langs de bank waarop de beide heren gezeten

waren, en verdween toen weer achter het dichte lommer, om even later door een kromming van de rijweg aan hun oog te worden onttrokken.

Toen zei Charles Brand, niet zonder bewondering in zijn stem:

— Zij rijdt heel goed!

— Ja, zij heeft die jonge schimmel volkomen in haar macht! Als zij haar aanstaande echtgenoot ook met zo 'n vaste hand bestuurt, zal de goede man zeer weinig gelegenheid vinden zijn eigen individualiteit te ontplooiën!

— Zij is nu al voor de derde of vierde maal voorbijgekomen! Een opvallende verschijning, Edward!

— Ja, ik geloof, dat zij er heel goed uitziet!

— Goed uitziet? Zij is mooi! riep Brand uit.

— Ik moet eerlijk bekennen, dat ik meer verstand heb van paarden en jachthonden.

— Wat een prachtige tint! Wat een weelderig haar! En dan die vorm van het gelaat, een volmaakt ovaal, heel licht olijkleurig! Maar de ogen stellen alles in de schaduw! Ik heb nog zelden zulke prachtige ogen gezien, groot, fluweelzacht en zo diep, dat men er in zou verdrinken, als men er zich te diep overheen bukt!

— Dat heb je alles heel goed opgemerkt, Charles, hernam Lord Aberdeen kalm, ik moet je eerlijk zeggen, dat ik dat alles nog niet gezien heb, ik heb meer op de schimmel gelet!

— Onverbeterlijk! bromde Brand voor zich heen, terwijl hij met het opgevouwen blad een paar lastige wespen verjaagde.

— Wie zou zij toch wel zijn? vroeg Brand peinzend.

— Zie je wel, daar heb je het nu al! zei Lord Aberdeen, met zachte spot. Je kunt de vorm van haar gelaat en de gloed van haar ogen beschrijven en je weet nog niet eens wie ze is! Ik weet het wel!

— Wat zeg je daar?

— De zaak is, dat ik mijn ogen tot iets anders gebruik dan om te bewonderen en alleen naar om of hoe waar

te nemen ! Sla de krant nog maar eens op, waarmee je daar de vliegen weg-wuift en daarin zul je voldoende gegevens over het onderwerp van je bewondering vinden.

— Ha ha ! Nu dat zullen wij dan eens onderzoeken, riep Brand uit, terwijl hij snel het blad opensloeg.

Zoals gewoonlijk, bevatte de « Daily News » een groot aantal foto's op de achterpagina. Er viel niet aan te twijfelen, of een van deze fotos stelde de mooie vrouw in het witte costuum voor, die daar zoeven was voorbijgereden.

— Er valt niet aan te twijfelen ! mompelde Brand. Zij is het !

— Lees nu maar eens wat er onder staat.

« Gravin Elena Lasky, de bevallige spruit uit een Pools adellijk geslacht, die zich gedurende enige tijd in onze stad denkt op te houden, teneinde er enige paarden voor haar stoeterij aan te kopen ».

— Nu weet je tenminste hoe zij heet en wie zij is ! merkte Lord Aberdeen droog op, maar als je er soms wat meer van wilt weten, dan moet je hetzelfde blad nog even openslaan.

Charles Brand keek zijn vriend vluchtig aan en zocht toen haastig onder de gemengde berichten.

Spoedig had hij gevonden wat hij zocht.

— Daar heb ik het al ! riep hij uit.

— Lees het mij nog maar eens voor, ik stel er belang in, om verschillende redenen, die ik je later wel eens uiteen zal zetten.

Brand vouwde het blad op, om gemakkelijker te kunnen lezen en las toen het volgende korte berichtje :

Men deelt ons mede, dat Gravin Elena lasky, wier portret wij op onze achterpagina afdrukken, slechts enkele dagen geleden in onze stad is aangekomen en haar intrek heeft genomen in het « Hotel Cecil », in afwachting, dat de vorstelijke woning gereed zal zijn, welke zij voor zich heeft laten inrichten aan het Leicester Square. De gravin is reeds uit haar land vertrokken vóór de oorlogsweelken zich daar bezen samen-

pakten, zodat zij in staat is geweest haar gehele fortuin, dat overigens reeds in verschillende Engelse banken was belegd, te redden. Zij heeft nog slechts een klein bediendenpersoneel, hetwelk zij hier denkt aan te vullen.

— Weet je nu genoeg ? vroeg Lord Aberdeen, toen Brand met de voorlezing van het korte bericht gereed was.

— Ik weet nu althans wie zij is, een schone Poolse, rijk en van adel ! Ja, bepaald zeer rijk, te oordelen althans naar de fraaie barouchette, waarin zij daar alweer komt aanrijden.

Inderdaad, het lichte wagentje had opnieuw de toer om de grote vijver volbracht.

Met nog meer belangstelling dan zoeven bekeek Charles Brand het licht olijkleurig gelaat, de prachtige donkere ogen met hun fluwelen gloed, de wenkbrauwen, die als met een penseel getrokken waren en de fiere houding van de adellijke Poolse.

Toen raadpleegde Lord Aberdeen zijn horloge en stond snel op.

— Als ik niet te veel van je verg, door je te ontrukken aan deze plek van adoratie, dan zou ik je wel willen voorstellen met mij naar de Windsor Club te gaan, want ik heb razende honger.

Brand schudde het hoofd en zuchtte even, maar Lord Aberdeen was blijkbaar zeer opgewekt. Zijn ogen schitterden en hij snoof met volle teugen de heerlijke geur van seringen en meidoorn op, die in dichte bosjes rondom de vijver geplaatst waren.

Een half uur later hadden de beide vrienden het grote gebouw van de Windsor-Club in de Oxford Street bereikt.

Lord Aberdeen was vice-president van deze club en de portier, die diep buigend, met de pet in de hand, de deur voor de beide mannen open hield, zou eerder aan zijn eigen bestaan getwijfeld hebben, dan dat hij er maar het flauwste vermoeden van had gehad, dat de man, die hem zoeven voorbij was gegaan, John Raffles, de gentleman-inbreker, de lang gezochte Grote Onbekende was !

HOOFDSTUK II.

ADELIJKE KLETSPPRAAT

De beide onafscheidelijke vrienden hadden hun jassen en hoeden in de vestiaire afgegeven en waren de monumentale trap opgegaan, die naar de grote zalen van de Club voerde.

Op dezelfde verdieping als de conversatiezaal bevond zich de weelderig ingerichte eetzaal, waar zelfs het meest verwende gehemelte bevredigd kon worden.

De zes grote ramen van het gebouw zagen allen uit op de Oxford-Street. Er waren tafeltjes voor twee, voor vier, voor zes en voor acht personen.

Voor grote partijen was een afzonderlijke zaal ingericht, die in weelderige inrichting alles overtrof wat Londen op dat gebied kon aanwijzen.

De zaal was op dit ogenblik slechts matig gevuld. Een dozijn leden van de beroemde club was zwijgend en met volle aandacht bezig met het genieten van een van de composities van Signor Solenti, zo heette de kok.

Raffles en Brand zochten zich een plaats uit bij een der ramen en gaven hun bestelling aan een der geruisloos rondlopende kellners.

Raffles en Brand lieten zich de uitgezochte gerechten goed smaken en begaven zich vervolgens naar de algemene conversatiezaal, waar een dertigtal leden aanwezig was, pratend of lezend, maar in ieder geval weggedoken in een van de talloze gemakkelijke clubfauteuils, die in groepjes, meestal rondom een rooktafeltje geschaard, door het vertrek verspreid stonden.

De beide vrienden waren nog geen vijf minuten geleden het vertrek binnen getreden en hadden ternauwernood enige handdrukken gewisseld met beken-

den, toen zij reeds wisten, dat Elena Lasky het onderwerp van het gesprek uitmaakte.

Op dit ogenblik was Graaf Conroy aan het woord. Zoals gewoonlijk zat hij in een lederen clubfauteuil bij de haard.

Graaf Conroy was buitengewoon oud en zeer mager. Als men zich opstelde ter zijde van de grote leunstoel, dan zag men van zijn persoon niets anders dan een paar gelakte bottines, een paar puntige knieën, twee blauw geaderde handen, die op de stoelleuning lagen, de punt van een geweldige neus en enige pluisjes wit haar, die boven de stoel uitstaken.

Dat was alles.

Slechts als men vlak voor de stoel ging staan, kon men iets meer van de oude graaf te zien krijgen, en dan ontdekten men aanstonds, dat hij verrassend veel geleek op een dier zonderlinge woestijnvogels, Maraboes geheten, die in de dierentuinen zulk een zonderlinge indruk van potsierlijke ernst op de bezoeker maken, zoals zij daar deftig en langzaam rondstappen op hun lange stakerige poten, met hun schrandere kraalooigjes onder hun benige schedel, hun schrاله hals, die er steeds uitzielt, alsof hij pas geplukt is en hun gehele uiterlijk van deftige dorpsnotaris.

Hoe oud Graaf Conroy was, viel moeilijk te zeggen, sommige leden verklaarden, dat hij tachtig was, anderen beweerden, dat hij minstens honderd moest wezen.

Hoe het ook zij, iedereen verbaasde er zich over, dat er nog steeds leven school in dit ongelooflijk magere lichaam, waarvan men moest vrezen, dat het telkenmale, als de deur wat al te

ruw werd geopend, uit de grote leunstoel zou wegwaaien.

Het gehele hoofd van de graaf geleek uit ivoor gesneden te zijn en het was alsof de beenderen ieder ogenblik door de huid zouden steken. De monocle verliet nimmer zijn rechter oogholte, waarin zij scheen vastgegroeid. Het weinige haar was spierwit en donzig als van een ruiende kip.

Hij lag daar nu, meer dan dat hij zat, in zijn stoel en zei met een krakende stem :

— Ik heb haar vanmiddag gezien, die Elena Lasky. Prima ras. Onberispelijke lijn. Zeldzame ogen. Echt Pools type, ja, ja !

Graaf Conroy haalde met een traag gebaar, alsof hij een centenaarsgewicht moest optillen, een fijn zijden zakdoekje uit zijn linkermouw te voorschijn en bette er even zijn lippen mee, waarna hij het met dezelfde langzame beweging weer op zijn vorige plaats terugbracht.

— Kent gij het geslacht, graaf ? vroeg Sir Leslie Durwand, een zwaarlijvig man met een vuurrood gezicht.

— Kennen ? Neen, nooit van gehoord. Doet er trouwens niet toe. Adel of geen adel, Elena Lasky zou altijd een prachtige vrouw zijn. Jammer, dat ik niet een jaartje jonger ben.

— Zij moet buitengewoon rijk zijn, liet nu Burggraaf Arthur Bragley zich horen, een jonge man van omstreeks dertig jaar, met een knap, maar enigszins geblaseerd gelaat.

— Poolse gravinnen zijn altijd rijk, hernam Graaf Conroy, en hij scheen met een ruk nog verder in zijn stoel weg te zinken, terwijl hij tegelijkertijd zijn neus in de lucht stak. De Poolse rijkdom is fabelachtig.

— Is zij geheel alleen hier gekomen ? zo mengde Charles Brand zich nu in het gesprek.

— Met twee bedienden, mijnheer Brand, antwoordde Graaf Conroy, die wel een levende kroniek scheen te zijn en ondanks zijn hoge ouderdom volkomen op de hoogte scheen van wat er op dat gebied in zijn stad gebeurde. In een soort incognito, weet u. Poolse

vrouwen genieten veel vrijheid, meer nog dan de Amerikaanse. In Polen reisden zij vroeger geheel alleen, al is het nog zo ver, nietwaar, zonder dat iemand er aanstoot aan neemt. Uitmuntende gewoonte. Moest hier ook worden ingevoerd. Onze meisjes worden nog te veel on de stang gereden. Af-schuwelijk ouderwets.

— Zij woont immers in het hotel « Cecil » ? vroeg Brand verder, die zich wilde overtuigen of de « Daily News » de waarheid had gesproken.

— Tijdelijk, mijnheer Brand, tijdelijk. Hotel is niets voor zo 'n gravin. Een hondenhok. Zij heeft een huis gehuurd aan de Leicester Square. Ik ken die huizen. Juist iets voor haar. Grote zalen. Gelegenheid tot dansen. Prachtig uitzicht over de Theems. Garage. Grote tuin...

Even heerste er stilzwijgen.

Toen begon Sir Leslie weer, nadat hij de punt van een reusachtige sigaar had afgebeten.

— Die Elena zou zij, hm ?

Niemand antwoordde aanstonds op deze vraag, die ondanks haar onduidelijkheid, in dit gezelschap zo duidelijk mogelijk was.

Graaf Conroy scheen er door geëlectriceerd te zijn. Hij sperde zijn fletse ogen wijd open, scheen een paar malen naar lucht te snakken en zei toen met zijn krakende stem :

— Gij vraagt of Elena Lasky een minnaar heeft ? Spijt mij zeer, maar daarop kan ik u geen antwoord geven.

— Maar zij kan wel getrouwd zijn, merkte Burggraaf Arthur Bagley op, met een lange haal aan zijn sigaret, en terwijl hij zijn donkere ogen strak op het gelaat van de grijsaard gevestigd hield.

— Uitgesloten, kuchte Graaf Conroy. Niet aan te denken. Dan had zij twee namen moeten voeren.

— Een weduwe, misschien ? opperde Sir Leslie.

— Ook niet. Geen weduwe, geen getrouwde vrouw, maar ook geen jong meisje ! Zij is zeer mooi. Zij is blijkbaar van vurig ras.

Maar nu liet de heldere stem van Lord Aberdeen zich horen, die zei :

— Neem mij niet kwalijk, dat ik de opmerking maak, mijnheer, maar ik weet niet of wij wel het recht hebben, aldus de doopceel van een vreemdelinge te lichten, van wie wij niets anders weten, dan dat zij een Poolse is en rijk.

— En jong ! riep Graaf Conroy uit.

— En mooi ! liet Sir Leslie zich horen.

— En ongehuwd ! voegde Bragley er zegevierend aan toe.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat mag alles waar zijn, maar ik vind de gevolgtrekking wel wat gewaagd, dat zij daarom een minnaar moet hebben ! Juist het feit, dat zij onafhankelijk is en blijkbaar zeer rijk, zou mij aanleiding geven om het tegendeel te geloven.

— Wacht nog slechts een weinig, Mylord, kraaide Graaf Conroy, en u zult haar spoedig in gezelschap zien van onze jeunesse dorée. Ik ken Polen, heb er jaren gewoond. Ik ken de Poolse vrouwen. Vulkanen, Mylord, letterlijk vulkanen, ja, ja !

Men veranderde van onderwerp en enige heren begaven zich naar de biljartkamer om daar te kijken naar het spel van enige matadors onder de leden.

Raffles had Brand een wenk gegeven en het duurde niet lang of de beide vrienden bevonden zich op straat.

Zij liepen enige tijd zwiingend voort, totdat Brand opmerkte, terwijl hij Raffles een dankbare blik toewierp :

— Dat was mooi van je, dat je haar verdedigd hebt !

— Het had niets te betekenen, Charles. Ik zou het voor iedere andere vrouw ook gedaan hebben. Als die dame hier paarden gekocht heeft, verdwijnt zij waarschijnlijk weer, zoals een schitterende komeet, zonder van Londen meer mee te nemen dan de herinnering aan een kille, grote stad en aan een paar enkele mooie zomerdagen en ook misschien aan een onaangenaam avontuur !

— Een onaangenaam avontuur ? vroeg Brand verwonderd. Hoe zo ?

— Wel, zij zal hier te Londen zeer waarschijnlijk van een deel harer rijkdommen beroofd worden !

HOOFDSTUK III.

TOEBEREIDSELEN

Als Brand soms gemeend mocht hebben, dat Raffles slechts in scherts sprak, dan zou hij al maar te spoedig inzien, dat hiervan geen sprake was.

Raffles had het plan opgevat om de schatrijke Poolse van een deel van haar rijkdom te ontlasten en hij was volkomen onverschillig gebleven voor Brands tegenwerpingen.

— Ik kan er niets aan doen, mijn jongen, dat zij er goed uit ziet, of dat zij schoon is, als je dat liever hoort, had hij koeltjes gezegd. Voor mij is het enige van belang, dat zij veel te rijk is!

En inderdaad, dat moest de Poolse wel zijn, want zij leefde op een zeer weelderige voet.

Zij droeg kostbare juwelen, had tijdelijk een zeer grote Rolls Royce in maandhuur genomen, die steeds tot hare beschikking moest staan, droeg kostbare toiletten en haar hoeden maakten de naijver gaande van alle dames der Society, die deze meesterstukken van modistekunst te zien en te bewonderen kregen.

Gravin Lasky scheen verzot te zijn op sport en men ontmoette haar veel op het tennisveld, op de renbaan en ook van het voetbalspel scheen zij een grote liefhebster te zijn. Zij speelde zelf voortreffelijk tennis, was een uitmuntend zwemster en schermde als de beste, terwijl zij ook in het hanteren van floret, buks en pistool haar weerga zocht.

Vaak was zij alleen, maar menigmaal ook zag men haar in gezelschap van deze of gene rijke Engelsman, die zij echter steeds op een behoorlijke afstand bleek te houden.

Behoudens deze vrijmoedigheid, die men overigens aan een schone vreem-

delinge gaarne vergaf, viel er op haar particulier gedrag niet het minste aan te merken, hoeveel moeite kwade tongen daartoe ook deden.

Raffles had Brand te kennen gegeven, dat hij zeer benieuwd was naar de bank waar Gravin Lasky haar geld geplaatst had.

Hij deed er nauwkeurig onderzoek naar, maar hij kon het niet ontdekken.

Dit verwonderde hem wel enigszins, want het was toch ondenkbaar, dat de schatrijke Poolse haar groot vermogen overal met zich meedroeg.

Toch trachtte hij te weten te komen, waar zij haar chèques incasseerde, maar ook deze pogingen leverden geen resultaat op.

Toen meende Raffles, dat zij wellicht een bankier te Parijs had, die haar telkens het nodige geld toezond, maar bij voorzichtig navragen in het hotel bleek het al spoedig dat daarvan geen sprake was.

Wel ontving zij van tijd tot tijd geldzendingen uit Polen, maar de bedragen daarvan waren zeer gering, althans voor een vrouw van hare levenswijze.

Raffles vroeg zich af, of zij dat inderdaad een zeer groot bedrag aan bankpapier bij zich had.

Intussen vorderde de meubilering van het fraaie huis op Leicester Square geregeld en over weinige dagen zou Gravin Elene Lasky er haar intrek nemen.

Raffles ging er eens een kijkje nemen en bereikte het huis op een ogenblik, dat er een grote tapisserie voor de deur stilstond, waaruit door stevige kruiers fraaie meubelen werden gehaald en het huis binnengedragen.

De Grote Onbekende moest erkennen, dat zijn aanstaand slachtoffer een vrouw van smaak was, want de meubelen waren niet alleen duur, maar zeer smaakvol.

Hij prentte zich de naam van de leverancier in het geheugen, die op de wagen was geschilderd en stelde een vluchtig onderzoek in diens meubelzaak in.

Het bleek dat Elena Lasky voor een bedrag van 1600 pond sterling aan meubelen had gekocht.

Hij zette zijn rondgang voort onder de andere leveranciers en toen hij de bedragen eens bijeen telde, kwam hij tot de verrassende slotsom, dat de schone Poolse in de hoofdstad van Engeland reeds voor een bedrag van 8000 pond sterling gekocht had, zonder nog haar juwelen te rekenen.

En hij maakte bij zichzelf de opmerking, dat het zelfs voor een rijke Poolse een niet onaardig bedrag was, als men in aanmerking neemt, dat zij het binnen een week tijds had uitgegeven.

Dat is te zeggen, deze laatste uitdrukking is niet geheel en al juist, want betaald had zij nog niet, maar het sprak wel bijna van zelf, dat zij goed was voor ieder bedrag...

Er verliepen nog enige dagen, die Raffles vulde met onderzoek te doen naar de plaatselijke gesteldheid van het herenhuis, waar de bevallige gravin haar intrek zou nemen, in gezelschap van een duenna, een oude dame, die enige dagen geleden uit het buitenland was gekomen en haar bedienden, drie in aantal, waarvan twee Engelsen en een Rus.

Deze laatste had een taak te vervullen, die niet scherp omschreven scheen te zijn, hij was huisknecht, kok, chauffeur, en scheen ook voor de paarden te kunnen zorgen.

Hij was een zwijgzaam type die slechts enkele woorden Engels scheen te verstaan, zodat de andere bedienden al spoedig iedere poging moesten opgeven uit zijn mond iets naders omtrent zijn meesteres te horen.

Inmiddels scheen er onder de Londenaars althans één man te zijn, die zich meer in het bijzonder scheen te mogen verheugen in de gunst van de schone en schatrijke Poolse.

Die man was burggraaf Arthur Bragley.

Men zag het jonge paar vaak samen en reeds meenden de boze tongen, hierboven vermeld, dat zij eindelijk enig houvast zouden krijgen!

Maar spoedig zouden zij bedrogen uitkomen!

Wel begeleidde de burggraaf, die zelf meermalen millionair was, de schone vrouw vaak naar tuinfeesten en teas en ook bezocht hij haar wel, maar nooit anders dan op haar vaste ontvangdagen, die zich reeds in een vrij druk bezoek mochten verheugen, maar daarbij bleef het dan ook.

En toch was het duidelijk te zien, dat de gevoelens van Arthur Bragley van zeer tedere aard waren en dat het wellicht niet lang meer zou duren, of hij zou openlijk zijn hand en fortuin aan de bekoorlijke Poolse aanbieden.

Men zag hen samen te paard in het Hyde-Park, men zag hen bij de Henly-Reggata, men zag hen te samen op het schitterende tuinfeest van Lord Derby en langzamerhand begonnen de Londenaars zich reeds te gewennen aan het denkbeeld dat de Poolse Engeland als haar tweede vaderland zou gaan beschouwen en door haar huwelijk een Engelse vrouw zou worden.

Ook aan Raffles was dit alles niet ontgaan, maar hij dacht er geen ogenblik aan, om deze reden zijn plannen te wijzigen.

Op de avond van dezelfde dag, waarop Gravin Lasky haar intrek in haar nieuwe woning had genomen, zaten Raffles en Brand in de rookzaal van de villa aan de Cromwell Street, welke de Grote Onbekende reeds jaren als Lord Aberdeen bewoonde.

Zij hadden gesproken over het plan tot de inbraak.

— Het staat dus vast, dat je niet van je plan bent af te brengen? vroeg Brand.

— Zij mag dan een mooie vrouw zijn, zij is tevens een rijke vrouw. Bovendien is zij nog altijd een vreemdelinge en ten slotte heb ik nog niet kunnen merken, dat zij zelf veel aan liefdadigheid doet. Welnu, dat zal ik dan wel van haar overnemen!

— Ken je nu de inrichting van het huis? vroeg Brand.

— Ik ken het alsof ik het zelf gebouwd heb!

— Maar de verdeling van de vertrekken?

— Wat is dat nu? Ik ben er toch vanmiddag nog geweest, tijdens de tea, welke zij voorlopig, ter ere van haar intocht in het nieuwe huis, heeft gegeven?

— Dat is waar, dat had ik bijna vergeten. En heb je daarbij gelegenheid gehad om eens rond te zien?

— Die gelegenheid verschaftte ons de

vrouw des huizes zelve, want zij leidde haar gasten door haar huis rond, als de suppoost van een anatomisch museum.

— En hoe zag alles er wel uit?

— Glimmend nieuw!

— Onzin. Ik bedoel natuurlijk of er bij de inrichting van de verschillende kamers smaak is ten toon gespreid!

— O ja, veel smaak! Ik heb mij overigens laten vertellen, dat onze schone gravin het oordeel heeft ingeroepen van Burggraaf Bragley, die bekend staat als een man met een fijne smaak, een ware artist, wiens huis zelf niet groot is, maar een waar bijou!

Raffles wierp een blik op zijn horloge, stond op, rekte zich eens uit, onderdrukte een geeuw en zei:

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charles. Houd je gereed wat ik je verzoeken mag en laat ons nog een acte van La Bohème gaan zien!

HOOFDSTUK IV.

EEN VERRASSENDE ONTDEKKING

Er waren drie dagen verlopen en diezelfde nacht zouden de beide vrienden hun onderneming wagen.

Het was omstreeks 12 uur in de nacht, toen zij, behoorlijk vermomd, in keurig avondtoilet gestoken, met hun maskers in hun zak, de villa verlieten door de kleine tuinpoort.

— Wij zullen maar lopen, stelde Raffles voor, terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde, het is verfoekelijk weer en zonde om in een auto te gaan zitten.

— Zoals je verkiest! zei Brand.

Zonder veel te spreken wandelden de beide vrienden langzaam naar Leicester Square. Zij bereikten deze brede straat omstreeks kwart over een in de nacht.

Deze deftige buurt was reeds bijna geheel verlaten en men hoorde er weinig meer dan nu en dan het voorbijdoeren van een vrachtauto, het getoeter van een autohoorn en de rustige stappen van een surveillerende politieagent.

Zij hadden spoedig het huis van de schone Poolse bereikt, dat reeds geheel in duisternis gedompeld was.

Zonder een ogenblik te aarzelen of zich op te houden, trok Raffles Brand mede in de schaduw van een dikke kastanjeboom op het trottoir en wees hem naar een venster op de eerste verdieping.

— Dat is haar slaapkamer, fluisterde hij, daarnaast is een boudoir, dan volgt de kleine muziekzaal, en vervolgens 'n soort werkkamer, want Elena Lasky is een zeer zonderlinge vrouw, zij schijnt zich op te houden met geestelijke arbeid!

— En hoe komen wij binnen? vroeg Brand fluisterend.

— Door over het tuinhek te springen. Terzijde van het huis is een reeks ramen ongeveer op manshoogte. Laten wij ons haasten, want ik hoor voetstappen naderen.

Vlug als eekhoorns wipten de twee mannen over het lage hek en stonden het volgende ogenblik in de voortuin.

Zij liepen om het huis heen en volgden de zijgevel, zorg dragend in de schaduw van het struikgewas te blijven.

Voor een der laatste ramen stond Raffles stil.

Brand zag dat het kozijn zich ongeveer ter hoogte van zijn hoofd bevond.

Raffles wierp een blik om zich heen en had spoedig een ledige palmenkuip ontdekt.

Hij plaatste haar op de grond voor het venster, ging er op staan, tastte in zijn zak, haalde er een glinsterend voorwerp uit en binnen weinig tellen draaide het raam langzaam open.

Hij wendde zich naar Brand om en zei op zachte toon:

— Je ziet wel, dat het kinderwerk is! Volg mij maar! Met een luchtige sprong was hij op de vensterbank en het volgende ogenblik zag Brand hem in de duisternis van de kamer verdwijnen.

Hij volgde hem aanstonds en sprong, op zijn beurt, in de kamer. Het eerste werk van de Grote Onbekende was het raam sluiten.

Vervolgens bonden de beide mannen hun maskers voor en tenslotte maakte Raffles licht door zijn elektrische zaklamp aan te knippen.

Zij bleken zich te bevinden in een soort tuinkamer, die van rieten meubelen voorzien was en aan het einde waar-

van zich een serre bevond, die uitzicht gaf op de grote achtertuin.

— Deze Poolse dame beschermt haar eigendommen op onverantwoordelijk lichtzinnige wijze, merkte Raffles hoofdschuddend op. De afsluiting laat ongeveer alles te wensen over! En laat ons nu maar eens verder gaan zien.

— Waar slapen de bedienden ergens?

— Ik geloof dat de chauffeur hier in huis slaapt en een van de mannelijke bedienden, en dan natuurlijk de dame van gezelschap.

Onder het spreken was hij naar de gangdeur gegaan, die niet op slot bleek te zijn.

Hij wenkte Brand en nu stonden beide vrienden in een tamelijk brede gang, die met een dikke loper bedekt was.

Rechts en links bevonden zich deuren, maar Raffles liep er voorbij en richtte zijn schreden zonder aarzelen naar de vestibule, waar zich de monumentale trap naar de eerste verdieping bevond.

Het eerste wat hij hier deed was de voordeur nauwkeurig te onderzoeken, de knippen terug te schuiven en zich te vergewissen, dat hij haar gemakkelijk zou kunnen openen.

— En nu maar aan het werk! zei hij op zachte toon, toen dit geschied was.

De beide vrienden beklommen de trap, zonder het minste gerucht te maken.

Zij volgden weder een brede gang, totdat Raffles stilstond voor een witgekalkte deur met een fraai bewerkte kroonlijst.

Hij draaide voorzichtig aan de knop.

— Deze deur is gesloten! fluisterde hij.

— Wat is dat voor een kamer? vroeg Brand, nauwelijks hoorbaar.

— Het beroemde werkvertrek!

— Denk je daar haar juwelen te vinden?

— Neen, die zullen wel in het boudoir zijn.

— Maar als zij nu eens, in de slaapkamer waren?

— Dat zou voor mij een zeer onaangename zaak zijn, Charles, want dan

zou ik natuurlijk rechtsomkeer moeten maken.

Het slot bood niet lang weerstand aan de geofende vingers van de Grote Onbekende en even later konden de beide vrienden binnentreden.

Raffles sloot de deur behoedzaam achter zich dicht, overtuigde zich er van, dat de gordijnen voor de ramen goed gesloten waren en liet daar zijn electriche lamp opnieuw ontgloeien.

De beide mannen bevonden zich in een zeer fraai gemeubeld vertrek met meubelen van palissanderhout.

Tussen de beide ramen stond een sierlijk damesbureau van tamelijk grote omvang, dat dadelijk Raffles' blikken tot zich getrokken had.

Hij wendde zich tot Brand en zei:

— Ik zie daarginds nog een Japanse kist staan. Onderzoek de inhoud eens.

Raffles was aanstonds aan het werk gegaan en had binnen een minuut, zonder ook maar iets te vernielen, de klep van het bureau geopend benevens een aantal goed gesloten laden.

Al deze laden waren gevuld met papieren en verscheidene brieven.

Raffles begon ze een voor een te doorzoeken, snel en toch zo grondig als een deurwaarder.

Brand was er juist in geslaagd de Japanse kist te openen en zich te overtuigen, dat zij niets anders bevatte dan pakjes zorgvuldig dichtgebonden brieven, toen een zacht sissend geluid, hem verwonderd het hoofd deed omwenden.

— Wat is er?

— Wel, dat zal je niet weinig verbazen! Bij wie denk je hier eigenlijk te zijn?

— Bij wie? vroeg Brand verbluft. Wel, bij Gravin Elena Lasky, een schatrijke Poolse vrouw.

— Mis, mijn jongen, geheel en al mis! Ten eerste heet zij niet Elena Lasky, ten tweede is zij geen gravin, ten derde is zij geen Poolse, en ten vierde is zij niet schatrijk! Het enige juiste is, dat ze mooi is.

Deze mededeling verbaasde Brand zodanig, dat hij zijn boesje lopers uit de hand liet glijden, het voorwerp viel met een dof geluid op het dikke tapijt.

Uit vrees, dat het wellicht gehoord had kunnen worden, doofden de beide mannen hun lichten en stonden geruime tijd doodstil, zonder een vin te verroeren.

Maar toen zich geen enkel geluid in het stille huis liet horen, knipte Raffles, geruststellend, zijn electriche lantaarn weer aan.

— Ik zou je willen aanraden, dergelijke dingen voortaan na te laten! fluissterde hij op strenge toon.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, ik kon er werkelijk niets aan doen! stamelde Brand. Het is mij alsof ik droom. Dus die Elena Lasky...

— Is niets anders dan een avonturierster, een heel gewone oplichster!

— En waar leidt je dat uit af?

— Uit de inhoud van dit bureautje! Kijk zelf maar, dat is de correspondentie met de vrouw, die hier de rol van gezelschapsdame vervult, en dit zijn laden vol onbetaalde rekeningen en vriendelijke verzoeken om eens te betalen! Er valt niet aan te twijfelen, Charles, het toeval heeft ons in het huis van een sluwe bedriegster gebracht! Wij hadden ons al onze moeite wel kunnen besparen, want wij zullen hier waarschijnlijk geen 10 pond aan contanten vinden!

— Maar, de diamanten? vroeg Brand, wiens woede was gaande gemaakt, daar hij zich persoonlijk door de schone vreemdelinge bedrogen voelde.

— Dit is waar ook, de diamanten zullen in ieder geval wel echt zijn. Wij zullen het aanstonds wel eens gaan onderzoeken, want hier is toch niets meer te vinden.

— Maar als zij geen Poolse is, wat is zij dan?

— Een statenloze, maar waarschijnlijk van Slavische origine.

— Nu, daar zal Burggraaf Bragley van ophoren!

De twee mannen verlieten het vertrek weer, maar niet door de gangdeur.

Raffles was op een tussendeur toegetreden, die niet gesloten bleek te zijn en die uitkwam op de kleine muzieksaal.

De beide mannen hielden zich hier niet op om de fraaie Pleyelvleugel te bewonderen en begaven zich aanstonds naar het boudoir, eveneens zeer fraai gemeubeld en waar, onder meer, een zilverkast stond, waarvan Raffles de gegronde hoop mocht koesteren, dat zijn tocht althans niet geheel vruchteloos zou zijn geweest.

Op een tafeltje van rozenhout, dicht bij de slaapkamer, stond een draaibaar telefoontoestel.

Op een kast van hetzelfde hout, prachtig besneden, stond een sierlijk, uit zilver gedreven kistje, dat aanstonds de aandacht van Raffles trok.

Hij wilde er juist de handen naar uitsteken, toen er iets geschiedde, dat hem daarvan terughield.

De slaapkamerdeur werd plotseling geopend.

En op de drempel stond Elena Lasky.

Zij was in nachtgewaad gekleed, waarover zij een donkere, zijden peignoir had geworpen, en zij zou er zeker in alle andere omstandigheden zeer bekoorlijk hebben uitgezien, ware het niet, dat er in de kleine, blanke hand, die zij opgeheven hield, een revolver had geschitterd, waarvan de betekenis niet te miskennen viel!

HOOFDSTUK V.

EEN ONAANGENAAM GESPREK

Het wapen was namelijk recht op het gelaat van Raffles gericht, die het dichtst bij de deur stond en de kleine, roze wijsvinger was stevig om de trekker geklemd.

Wat Brand betreft, ook hij bevond zich voorlopig in de onmogelijkheid om zich te verzetten, want achter de gravin was het sombere gelaat verschenen van de Russische chauffeur, die eveneens gewapend bleek te zijn!

Waarschijnlijk had hij in allerijl enige kledingstukken aangeschoten en was hij pas uit de slaap ontwaakt, want zijn git-zwart haar hing hem ordeloos om het hoofd.

Enige seconden stonden de beide groepen elkander zo aan te kijken zonder zich te bewegen en zonder dat een woord gewisseld werd.

Toen klonk de heldere stem van Elena Lasky, die in voortreffelijk Engels beval:

— Steek uw handen op!

— Is dat wel nodig, gravin? vroeg Raffles hoffelijk. Ik verzeker u, dat wij er niet aan denken, tegenover een dame geweld te plegen!

— Dat is wel mogelijk, maar ik wil liever het zekere voor het onzekere nemen. Handen op! Maar doe eerst uw maskers af! Ik zie graag met wie ik te doen heb, moet gij weten!

Hoewel met tegenzin moesten de beide mannen wel gehoorzamen, want zij waren voor het oogenblik in de minderheid.

Langzaam deden zij hun maskers af.

— Neen, u behoeft ze niet in uw zak te steken! riep Elena Lasky haastig uit. Wie weet wat u daar nog meer in hebt!

Leg ze daar maar op dat tafeltje!

— Zoals u wilt, gravin! hernam Raffles.

De beide maskers werden op het tafeltje geworpen en langzaam staken de twee vrienden de beide handen omhoog.

Elena Lasky was enige stappen naar voren gekomen en had het telefoontoestel in de hand genomen.

Op zijn beurt trad Raffles met opgeheven handen naar voren en vroeg glimlachend:

— Mag ik weten wat u voornemens zijt?

— Vraagt u dat nog? riep Elena Lasky toornig uit. Begrijpt u niet, dat ik de politie ga opbellen?

— U bent dus van plan de politie hier te laten komen?

— Wat anders? Ik zal Scotland Yard verzoeken een paar mannen hier te zenden, opdat zij u zo spoedig mogelijk in arrest kunnen nemen!

— Dat is een voortreffelijk plan, gravin! hernam Raffles met de grootste bedaardheid, en onder alle andere omstandigheden zou ik er niet aan denken mij er tegen te verzetten. U bent op dit oogenblik in de meerderheid en u kunt bevelen!

— In andere omstandigheden? herhaalde de schone vrouw op gereekte toon. Wat wilt u daarmee zeggen?

— Ik wil alleen zeggen, gravin, dat ik gaarne enige woorden met u zou willen wisselen, alvorens u gebruik zou maken van het moderne communicatiemiddel, hetwelk u daar reeds ter hand hebt genomen.

— U denkt toch, hoop ik, niet, dat u

mij zult kunnen verleiden, om u vrij uit te laten gaan ? vroeg Elena Lasky spottend.

— Neen gravin, zo dom ben ik niet ! antwoordde Raffles op nederige toon. Ik zou u alleen maar een goede raad willen geven.

De schone vrouw keek Raffles enige ogenblikken doorborend aan, alsof zij tot in het diepst van zijn ziel wilde lezen.

Een ogenblik scheen zij van kleur te verschieten en leek het of de kleine hand, waarin zij de revolver nog steeds opgeheven hield, even trilde.

Zij liet haar blikken glijden langs de slanke, elegante gedaante van de inbreker, die daar met opgeheven handen voor haar stond en even vertoonde er zich een uitdrukking van verbazing op haar gelaat, gemengd met schrik.

Toen zei zij langzaam :

— U bent geen gewone inbreker, dat zie ik well ! U spreekt uw taal op uitnemende wijze, en als ik u niet verrast had in deze kamer, nadat ik reeds een kwartier geleden gewekt werd door een licht geruis, dan zou ik mijn ogen niet geloven.

— Ik dank u zeer voor wat ik waarschijnlijk moet opvatten als een vleierij, zei Raffles op hoffelijke toon. Maar u hebt mij nog niet geantwoord op mijn voorstel van zoeven.

Elena Lasky scheen een ogenblik in beraad te staan.

Toen lieten de slanke vingers van de rechterhand langzaam de haak van het telefoontoestel los.

Zij haalde de schouders op, op een wijze, die haar onverschilligheid moest te kennen geven en zei op schampere toon :

— Nu, wat doet het er ook toe ! Een half uur vroeger of later, gevangen genomen wordt u toch !

— Misschien wel niet, gravin, als u mij althans even aan het woord wilt laten !

Maar nu deed de chauffeur dreigend een paar stappen naar voren.

Zijn zwarte wenkbrauwen waren gefronst en zijn stem klonk hees, toen hij

in vrij goed Engels, maar met een sterf buitenlands accent zei :

— Ik zou liever korte metten maken, als ik u was, gravin ! Laat mij maar even telefoneren, dan zijn deze vogels binnen het kwartier geknipt.

Raffles wendde langzaam het hoofd naar de man, die deze woorden gesproken had, trok zijn wenkbrauwen hoog op en zei op een toon van verbazing :

— Duidt het mij niet euvel, gravin, als ik de opmerking maak, dat ik verbaasd sta over het brutale optreden van uw chauffeur die van zulk een zonderlinge kant en in zulk een eigenaardig toilet dit vertrek heeft betreden !

— Het elegante uiterlijk is dus slechts een vernis, dat uw brutaliteit en onbeschoftheid moet verbergen.

— Het spijt mij zeer, gravin, dat mijn opmerking u blijkbaar gegriefd heeft, zei Raffles op spottende toon. Maar u kunt het niemand kwalijk nemen, dat hij zijn gevolgtrekkingen maakt, als hij in het holst van de nacht een man in deze kleding uit het slaapvertrek ener jonge en schone vrouw ziet komen.

Ditmaal kon de gewaande chauffeur zich niet weerhouden.

Hij slaakte een kreet van woede, deed een pas naar voren en legde zijn revolver op het hoofd van Raffles aan.

Maar vóór hij kon schieten had Brand bliksemsnel zijn rechterhand laten dalen en een zware zilveren kandelaar gegrepen, die boven op een kast stond.

Hij slingerde het voorwerp met zoveel behendigheid en kracht naar de reus toe, dat deze er door aan het hoofd getroffen werd en met een kreet van pijn achteruit wankelde en toen languit op de grond viel.

Bijna tegelijkertijd had de Poolse haar kleine revolver afgevuurd.

Maar dit was blijkbaar een reflexbeweging geweest, teweeg gebracht door schrik en opwinding, want de kogel vloog wel enige voeten voorbij 't hoofd van Raffles, en vóór zij de trekker voor de tweede maal had kunnen overhalen, had deze zich gebukt en was met één sprong bij de jonge vrouw.

Hij greep haar pols en nam haar thans zonder enige moeite het sierlijke wapen met zijn paarlemoeren kolf af, dat hij aanstonds in zijn zak liet glijden.

Dit alles had nauwelijks enige seconden geduurd en het was zo snel in zijn werk gegaan, dat Elena Lasky nog steeds verbluft naar haar ontwapende hand stond te kijken, toen Brand de gewonde Rus reeds stevig gebonden en machteloos had gemaakt.

— U kunt nu zien, mevrouw, hoe snel op deze wereld de dingen kunnen verkeren! zei Raffles. En nu zullen wij, met uw deelnemen, eens rustig praten.

Raffles schoof een stoel aan voor de jonge vrouw, die er zich sprakeloos met een bleek gelaat in liet neervallen.

Raffles keek haar enige tijd zwijgend aan en begon toen:

— Het doel van onze komst zal u natuurlijk volkomen duidelijk zijn en aanstonds zal het u even duidelijk worden, waarom ik u niet meer aanspreek met de titel van gravin. Wij zijn hier gekomen, vol van de grootste verwachtingen, die ten hoogste gespannen waren door uwe leefwijze en in de stellige verwachting, dat wij hier als rijke lieden vandaan zouden gaan! Maar hoe zijn wij teleurgesteld! Welk een smartelijke ontgoocheling was ons deel. Bedenk eens, mevrouw, welk een moeite wij ons zelve veroorzaakt hebben, wij moesten ons plan voorbereiden, en wij liepen daarbij ook gevaar door de politie te worden verrast, vóór wij nog goed en wel binnen waren!

De jonge vrouw stampte ongeduldig met de voet op de grond en tussen haar zwaar getekende wenkbrouwen vertoonde zich een fijne rimpel in de blanke huid.

Zij wierp Raffles van onder haar neergeslagen wimpers een snelle, giftige blik toe, maar sloeg haar ogen het volgende ogenblik weer neer.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Wij vervolgen nu, mevrouw. Wij zijn hier dus binnen gedrongen, ons vleierende met de hoop, dat wij voor dat alles ruimschoots schadeloos zouden worden gesteld! En stel u nu onze ont-

nuchtering voor, toen wij zoeven enige meubelen openen in uw alleraardigst werkkamertje!

Elena Lasky sprong op als een getergde leeuw.

Haar ogen schoten vonken:

— Wat... u hebt?

— Ja, mevrouw, u hebt het geraden, ik heb daar in die kamer een ontdekking gedaan, die mijn vertrouwen in de eerlijkheid mijner medemensen ten diepste heeft geschokt! Ik meende in uw bureau enige duizenden ponden sterling te vinden en ik vond er onbetaalde rekeningen! Ik meende er juwelen en paarden te zullen ontdekken en ik ontdekte er aanmaningen en dringende verzoeken om betaling! En nu heb ik nog niet eens gewag gemaakt van enige brieven van tedere aard, die ik echter aanstonds weer ter zijde heb gelegd, daar ik mij niet gaarne meng in de liefdesgeschiedenissen van derden!

Elena Lasky had met van woede verwrongen gelaat en vlammeende ogen naar deze verklaring geluisterd.

Zij had de blanke witte handen aan de beide leuning van haar stoel geklemd en haar fijne neusvleugels tril-

den.

Toen vroeg zij op hese toon:

— En, wat hebt u uit dat alles afgeleid?

— Wel, mevrouw, het enige wat er uit af te leiden viel voor een man, die niet ongeneeslijk idioot is. Ik heb er uit afgeleid, dat u geen Poolse bent, dat u niet rijk bent, dat u een minnaar hebt en er waarschijnlijk vroeger meer hebt gehad, kortom, dat u eenvoudig een sluwe avonturierster zijt.

De kleine handen klemde zich nog vaster om de stoelleuning en de opengekleemde tandjes lieten een sissende klank door.

Zij keek om zich heen, als een mooi wild dier dat eensklaps uit de wildernis in een nauwe kooi is opgesloten, alsof zij hulp en een uitweg zocht.

Maar steeds gevoelde zij de onverbiddelijke ogen van de man tegenover haar op zich gericht.

— Zo, dat was het dus ! kon zij eindelijk uitbrengen, en wat wilt u nu ?

— Aha, mevrouw, ik zie tot mijn genoegen, dat er met u te spreken valt ! Mijn raad is deze : U moet zorgvuldig nalaten de politie te telefoneren, daar wij anders zeker niet zouden nalaten u aan de kaak te stellen en u moet zo spoedig mogelijk uit Londen, ja, uit Engeland vertrekken, omdat ik ongaarne zou zien, dat een mijner landslieden in uw netten liep ! U begrijpt mij zeker volkomen ?

— O, ja ! U spreekt duidelijk genoeg ! riep de avonturierster uit. Maar als ik nu eens weigerde ?

— Dat zult u niet. Want als u weigert, maakt gij u zelf hier het leven onmogelijk, daar ik u niet kan verzekeren, dat ik u ongestoord uw gang zou laten gaan !

— Er is één ding, wat mij zeer verbaast, mijnheer ! riep Elena Lasky op scherpe toon. Wie bent u, dat u mij hier verwijten durft maken ? U bent zelf toch maar een inbreker !

Raffles toonde zich in het minst niet beledigd.

Er vertrok geen spier op zijn gelaat, toen hij rustig antwoordde :

— Wat het eerste betreft, mevrouw, ik denk er niet aan om u verwijten te maken, ofschoon ik uw wijze om in het bezit van veel geld te komen ten allen tijde tamelijk ordinair heb gevonden, al wil ik volmondig erkennen, dat er een zekere dosis sluwheid en ondernemingsgeest voor nodig is ! U ziet, dat ik u de volle maat geef. En wat het tweede betreft, naar de letter van de wet ben ik ongetwijfeld een inbreker, zoals u terecht opmerkte, maar ik hoop, dat u zult toegeven, dat ik tevens een gentleman ben !

— Een gentleman ? En u slaat mijn... mijn chauffeur neer ? Is dat het werk van een gentleman ?

— Laten wij elkander niet voor de gek houden, mevrouw ! riep Raffles een weinig ongeduldig uit. Die man vervulde weliswaar de rol van chauffeur, maar tevens bekleedde hij een post, die hij zeker zelf met heel wat meer ambitie zal hebben vervuld. Ik wil hierop niet nader ingaan, want dat zijn uw eigen zaken. En wat het neerslaan aangaat, u kunt toch niet in ernst menen, dat wij ons kalm overhoop hadden moeten laten schieten.

Elena Lasky beet zich op de lippen.

Zij stond op, liep enige malen handenwringend het vertrek op en neer en bleef voor Raffles stilstaan, die op zijn beurt was opgestaan.

— U eist dus dat ik het land verlaat ?

— Dat eis ik, mevrouw ! Ik wil niet, dat u mijn landgenoten tot ezels maakt. Wilt u een Rus uitzoeken, mijnentwege een Roemeniër, een Tsjech, een Slovak, een Slavoniër, een Serviër, een Bulgaar, een Oekraniër, een Lithauer, of een ander lid van de Slavische stam, dan heb ik daar niets tegen. Ik ga zelfs verder en beloof u, dat ik u niets in de weg zal leggen, als u een Duitser of een Oostenrijker uitplundert, want dat is eigenlijk niet meer dan natuurlijk ! Maar geen Engelsman of andere West-Europeaan, of ik word kwaad en het is nooit goed John Raffles tot vijand te hebben.

De avonturierster deinsde een stap achteruit.

— U bent John Raffles ? vroeg zij toonloos.

— Niemand anders, mevrouw ! U verdwijnt dus en ik moet nooit meer iets van u horen, of u zult het berouwen ! Beloof u mij dat ?

— Ik beloof het ! antwoordde Elena Lasky op doffe toon. Maar ik hoop voor u, John Raffles, dat u u deze avond nooit berouwen zult.

HOOFDSTUK VI.

EEN VERBROKEN BELOFTE

Er waren een paar weken voorbijgegaan sedert het nachtelijk avontuur, waarvan Raffles en Brand zo weinig profijt hadden getrokken en dat hen niet anders had opgeleverd dan een kijkje in de geheimen ener schone Poolse avonturierster.

Elena Lasky had zich waarschijnlijk de raadgeving van Raffles ter harte genomen, want zij was drie dagen na die gedenkwaardige nacht plotseling uit Londen vertrokken.

Raffles deed incognito navraag bij verscheidene leveranciers van de schone gravin en vernam daar dat sommigen betaald waren en dat anderen bericht hadden ontvangen, dat de « Poolse gravin » over enige tijd weer zou terugkeren.

Het prachtige huis op Leicester Square was gesloten en de meubels waren tijdelijk weer ondergebracht bij de leveranciers.

Het was duidelijk, dat geen hunner enige achterdocht koesterde en dat allen onder de betovering waren geraakt van de prachtige ogen en de slanke gestalte der Poolse avonturierster.

In veler mannenharten scheen zij een grote leegte te hebben achtergelaten.

Op de Windsor-Club vertelde Graaf Conroy, weggedoken in zijn diepe leunstoel, voor zover zijn krachten het toelieten, eindeloze verhalen van vroegere liefdesavonturen. Sir Leslie Durward vloekte, omdat de schone vrouw zo eensklaps verdwenen was en Burggraaf

Arthur Bragley liep met een bleek geelaat rond en liet zich weinig zien.

Maar op een warme zomerdag, even vóór het diner-uur troffen Raffles en Brand hem toch aan in de grote conversatiezaal van de beroemde club.

Hij zat dicht bij een der ramen en las lusteloos in de « Times ».

Hij hief ternauwernood het hoofd op, toen Raffles en Brand hem met een vriendelijke groet voorbij gingen en mompelde iets onverstaanbaars.

— Ik geloof waarachtig, dat de goede jongen in ernst verliefd op haar was! zei Brand zacht, toen zij buiten zijn gehoor waren.

— Dan is het te hopen, dat hij haar spoedig weer vergeet, want zijn leven zou een hel worden, zei Raffles ernstig.

De beide vrienden namen plaats aan een der ramen en wilden juist aan een spelletje gin-rummy beginnen, toen een lichte kreet van Arthur Bragley hen onwillekeurig deed omzien.

Hij was zeer bleek geworden en het blad van de « Times » trilde in zijn hand. Hij scheen met de grootste aandacht een bericht te lezen, dat hij met de ogen als het ware verslond.

Toen hij daarmee gereed was, balde hij het blad woedend samen, wierp het op tafel, volgde een ogenblik met ogen, die niets zagen, het gewoel in de Oxford Street, uitte een gedempte vloek, greep zijn hoed en verliet met grote stappen de zaal, zonder links of rechts te zien.

Raffles en Brand wisselden een veelzeggende blik met elkander.

— Wees zo goed en breng het blad eens even hier, zei Raffles.

Brand stond op teneinde aan het verzoek van Raffles te voldoen en keerde met het ineengebalde blad terug.

Raffles vouwde het zorgvuldig open en begon geduldig te zoeken.

Spoedig bleek hij te hebben gevonden wat hij zocht.

Hij liet een eigenaardig brommend geluid horen, dat bij hem steeds een teken was van een of andere aandoe-ning en siste toen tussen zijn tanden :

— Het canaille !

— Over wie heb je het in 's hemelsnaam ?

— Over wie anders dan over onze Poolse avonturierster.

— Wat is er dan met haar ?

— Wat er is ? Zij zit in Parijs !

— Wat zou dat ? Dat had je haar toch niet verboden ?

— Ongetwijfeld, maar zij doet dingen, die ik haar wel verboden had ! Luister maar, dan kun je er zelf over oordelen.

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, boog zich zover mogelijk voorover en las het volgende korte entrefilet voor :

Naar ons uit Parijs gemeld wordt, heeft Gravin Elene Lasky, die vele Londenars zich nog wel zullen herinneren, ook de Parijzenars verrukt door haar schoonheid, haar gratie, haar geest en haar rijkdommen. Zij bewoont op het ogenblik een klein, maar fraai huis in de Rue de Béotie en ontvangt daar geregeld een kring van vereerders, politici en kunstenaars.

Waarschijnlijk zal Gravin Lasky enige weken te Parijs vertoeven, om dan weer naar Londen terug te keren.

Onder de trouwe gasten van haar huis bevindt zich ook onze stadgenoot Markies Gerald Richmond.

Raffles liet het blad zakken en wierp daar over heen Brand een vragende blik toe.

— Wel, wat dunkt je wel van dat berichtje ? vroeg hij toen.

— Om je de waarheid te zeggen, vind ik dat het er heel onschuldig uitziet ! Ik kan niet goed inzien, wat je haar te verwijten hebt !

— Omdat je niet tussen de regels door weet te lezen, mijn jongen ! Lees die laatste regel maar eens goed : « Onder de trouwe gasten bevindt zich Markies Richmond ». Merk nu wel op, dat alleen die naam genoemd wordt ! De « Times » is een verbazend deftig blad en het veronderstelt voldoende doorzicht bij haar lezers, om aan een half woord genoeg te hebben ! Markies Richmond is zeer rijk en een groot, bekend sportman. Het blad kan natuurlijk niet zeggen, dat hij in een bijzonder goed blaadje bij haar staat en daarom deelt ze dit op deze kiese, voorzichtige wijze mede !

— Je gelooft dus werkelijk, dat ze tracht een nieuw slachtoffer te maken ?

— Ik ben er bijna zeker van !

— Dus daarom was Arthur Bragley zo woedend. Lieve hemel, daar kunnen nog wel ongelukken van komen ! riep Brand verschrikt uit. Ik ken Richmond en ik ken Bragley ! Zij zijn beiden opvliegend als buskruit en als zij elkaar daar ontmoeten, dan zijn zij in staat elkander in de haren te vliegen !

— Ik zal je zeggen, wat wij gaan doen, Charles. Wij zullen die Elena Lasky eens even op haar nummer gaan zetten ! Zij heeft het ten volle verdiend, want zij heeft de bevelen van John Raffles in de wind geslagen en zo iets vergeet en vergeeft hij niet.

— En in welke hoedanigheid denk je dat te doen ? vroeg Brand.

— Dat komt er minder op aan, als ik het maar niet doe in mijn hoedanigheid van Lord Aberdeen.

— Ga ik met je mee ?

— Als je er plezier in hebt. Nog he- den avond vertrekken wij naar Parijs !

— Nemen wij Henderson mee ?

— Neen, de brave kerel zou ons ditmaal van weinig nut zijn, want geweld wordt er deze keer niet gebruikt ! Wij hebben hier meer behoefte aan list dan

aan de zware vuisten van Henderson, onze trouwe chauffeur.

Het plan voor de reis werd vastgesteld, terwijl de beide vrienden dineerden in de club.

Er ging 's avonds nog een boot naar Calais en ook 's nachts nog een, zodat zij gelegenheid te over hadden om hun plan uit te werken.

Zodra zij de maaltijd beëindigd hadden, begaven zij zich naar de villa in de Cromwell street, waar Gaston en Henderson de nodige bevelen kregen.

De beide mannen pakten zelve enige koffers met kleren, die zij dachten nodig te hebben.

Omstreeks 10 uur verlieten zij de villa, teneinde zich naar het Victoria-station te begeven, van waar om elf uur in de avond een trein naar Dover zou vertrekken.

Om een uur in de nacht vertrok er een boot, die omstreeks half zes te Calais zou aankomen.

Ongeveer een kwartier vóór het vertrek van de trein bereikten zij het station en de eerste die zij op het perron ontwaarden, was Burggraaf Arthur Bragley.

Hij zocht naar een coupé, terwijl de beide vrienden zich in de koffiekamer ophielden.

HOOFDSTUK VII

TE PARIJS

Raffles en Brand slaagden er in in de trein te komen, en hun coupé op te zoeken, zonder dat Burggraaf Bragley iets van hun aanwezigheid bemerkte had.

Het was juist één uur, toen de trein het station van Dover binnenreed en de meeste reizigers begaven zich dadelijk aan boord van het stoomschip, dat de dienst op Calais onderhield.

Raffles en Brand hielden zich weder wat achteraf en lieten Arthur Bragley het eerst aan boord gaan.

Deze scheen aan een grote opwindning ten prooi, want gedurende ruime tijd zagen zij hem over het dek heen en weer lopen, als een tijger in zijn kooi.

En daarmede hield hij zich nog bezig, toen de beide vrienden zich naar hun kajuit begaven, om de overtocht slapende door te brengen.

Een half uur vóór de aankomst van de boot, die een vrij groot aantal passagiers, voornamelijk kooplieden en handelsreizigers vervoerd had, werden zij door de hofmeester gewekt.

Pas op het allerlaatste ogenblik begaven zij zich aan dek en daar zagen zij Arthur Bragley reeds dringen om toch maar spoedig voet aan land te kunnen zetten.

Toen zij op hun beurt het schip verlieten, zagen Raffles en Brand hoe hij op de kade op een huurauto toesnelde, de chauffeur enige woorden toeriep en wegreed.

— De arme jonge burggraaf heeft 't zwaar te verantwoorden! zei Raffles meewarig. Hij gedraagt zich als een bezetene en toch, al liet hij zich uit een kanon van hier naar het station schieten, dan zou de trein er geen seconde eerder om vertrekken! Dat doet de liefde, naar het schijnt! Wij zullen het wat kalmer aanleggen, mijn jongen, want het duurt nog bijna anderhalf uur vóór de trein naar Parijs vertrekt en wij hebben dus alle gelegenheid in het hotel « De Rode Leeuw » de inwendige mens te gaan versterken. Men heeft vandaar een prachtig uitzicht op de drukke kade en de haven; als wij daar in het restaurant zitten, zal ons misschien weer het hoogst merkwaardige avontuur te binnen schieten, hetwelk wij hier ongeveer een jaar geleden beleefd hebben! Denk je er nog wel eens aan?

— Wat een vraag! Het had maar weinig gescheeld of wij waren bij die gelegenheid in handen van de Parijse politie gevallen en alleen door gebruik te maken van een der geheimzinnige onderaardse tunnels, waarvan het in de bodem van Parijs krioelt en die op een van je huizen uitloopt, hebben wij toen onze huid kunnen redden!

— Ja, het was een zeer spannend avontuur, dat is zeker!

De twee mannen daalden de loopplank af, gaven een kruier de nodige instructies voor hun bagage en stapten

daarop het hotel « De Rode Leeuw » binnen, waar zij op dit vroege uur ongeveer de enige gasten waren.

Zij lieten zich de maaltijd goed smaken en reden vervolgens met een auto naar het station, waar zij juist op tijd aankwamen om het zich in een ledige eerste klas coupé gemakkelijk te kunnen maken.

Het was ongeveer twee uur in de namiddag, toen de beroemde sneltrein, die Calais met de lichtstad verbindt, het Gare de l'Ouest binnen stoomde.

— En nu zal het zaak zijn Bragley in het oog te houden, want het zou ons misschien niet zo gemakkelijk vallen, hem in deze reuzenstad weer terug te vinden, als wij hem eenmaal kwijt zouden zijn.

Misschien zou het onder andere omstandigheden niet zo gemakkelijk zijn geweest, zich aan de opmerkzaamheid van Burggraaf Arthur Bragley te onttrekken, want hij was een man met veel opmerkingsgave, maar thans scheen hij zozeer verdiept te zijn in zijn eigen gedachten, dat hij in het geheel geen oog scheen te hebben voor zijn omgeving en er zich blijkbaar ternauwernood van bewust was, dat hij de vorige dag Londen had verlaten en zich thans in de hoofdstad van Frankrijk bevond!

Hij liep met gebogen hoofd en scheen in het geheel geen acht te slaan op de kruisers, die hem van zijn handvalies wilden ontlasten.

Raffles en Brand volgden op omstreeks vijftig meter afstand en verloren hem niet uit het oog.

Bragley verliet haastig het station en riep buiten gekomen, een huurauto aan.

Raffles en Brand deden hetzelfde en hun chauffeur kreeg de opdracht de auto van Bragley goed in het oog te houden.

De tocht duurde niet lang en twintig minuten later ongeveer stond de eerste auto stil voor het Grand Hotel, op de Boulevard des Capucines, het beroemde hotel, dat door een bekend schrijver is uitgekozen als de plaats voor een droevige geschiedenis.

Bijna op hetzelfde ogenblik hield de

auto stil, waarin Raffles en Brand de burggraaf gevolgd waren.

Zij stapten uit, Raffles betaalde de chauffeur en daarop liepen de beide mannen langzaam op het hotel toe.

Zij wachtten, totdat zij er zeker van konden zijn, dat Arthur Bragley zich niet meer in de vestibule bevond en traden toen op hun beurt binnen.

Raffles ging op de portiersloge toe.

— Wenst mijnheer een kamer? vroeg de portier beleefd.

— Voorlopig wens ik alleen even het vreemdelingen-register te zien, goede vriend, antwoordde Raffles.

— Geheel tot uw dienst, mijnheer!

De portier kwam aandragen met het dikke register en Raffles behoefde er slechts één blik in te slaan, om zich er van te overtuigen, dat de jonge burggraaf inderdaad in het Grand Hotel zijn intrek had genomen.

Hij prentte zich 't nummer van diens kamer in het geheugen, gaf de register terug, duwde de portier een fooi in de hand en voegde zich weer bij Brand, die in de ruime vestibule was blijven wachten.

— Heeft hij hier zijn intrek genomen, vroeg de jonge man.

— Ja, zijn naam staat in het vreemdelingenboek! Dat weten wij dus al en nu blijft ons niets anders over, dan in een van de zaken van Duval te gaan dineren.

— Waarom juist bij Duval, vroeg Brand verbaasd.

— Omdat men Lord Aberdeen in deze populaire inrichting waarschijnlijk niet kent, mijn jongen, antwoordde Raffles glimlachend. Het is beter, dat we van dit ogenblik af ons incognito bewaren.

De beide mannen richtten dus hun schreden naar een van de bekende populaire eethuizen, waar men in de vrolijke, lichte zalen voor weinig geld een voortreffelijke maaltijd kan krijgen en toen zij deze genuttigd hadden, sprongen zij op een omnibus, die van de Madeleine naar de Place de la Bastille reed en verlieten haar ongeveer ter hoogte van de Place de la Nation.

Daar in de buurt bevond zich een der huizen van de Grote Onbekende, hetwelk met zijn twee ingangen voortreffelijk voor zijn doel geschikt was.

Het was geheel verhuurd, onder een andere naam natuurlijk, behalve de rez-de-chaussée en de eerste verdieping, welke Raffles voor zichzelf gereserveerd had.

De beide vrienden traden er snel binnen en daar Raffles de sleutels bij zich had, behoeften zij de portier in het geheel niet te storen.

Deze was er trouwens aan gewend,

dat de eigenaar van het huis plotseling en zonder van te voren zijn bezoek aan te kondigen, enige dagen hier vertoefde.

— Zo, nu zijn wij weer thuis, zei Brand lachend, toen Raffles de deur zorgvuldig gesloten had. Van dit oogenblik af kruipen wij dus uit de huid van Lord Aberdeen en Charles Brand!

— Je hebt het geraden, mijn jongen! Wij zullen ons aanstonds gaan vermommen en de duivel mag mij halen, als wij de schone Poolse geen poets gaan spelen, die haar lange tijd zal geheugen!

HOOFDSTUK VIII

ELENA LASKY TEN TONELE

Sedert enige dagen hield de Parijse pers zich bezig met de jonge schone Poolse, die dadelijk na haar aankomst de aandacht had getrokken door de weelde van haar toiletten, haar fraaie paarden, haar schoonheid en haar naam.

Men zag Elena Lasky veel in het Bois de Boulogne, nu eens in een fraaie équipage, door twee prachtige Trakhe-ners getrokken, dan weer in een sierlijke auto, welke zij zelve bestuurde, maar steeds vergezeld door een bediende in Poolse livrei, een man met een donker gelaat en gitzwart glanzend haar.

Zij was echter nog niet lang in de Franse hoofdstad, of reeds had zij zich een ganse hofstoet van vereerders gevormd, voor het merendeel Franse jongelieden, maar waaronder zich ook een paar Amerikanen en een Engelsman bevonden.

Wij kennen zijn naam reeds, het was markies Gerald Richmond, de afstameling van een oud adellijk geslacht.

Men zag de jongelieden tamelijk veel samen in het prachtige bos, de trots der Parijzenaars, te paard of wandelend en reeds twee keren had de jonge markies haar een bezoek mogen brengen in haar loge in de schouwburg, waarheen zij zich liet vergezellen door haar dame van gezelschap.

Maar sedert een paar dagen was er een nieuwe ster verschenen aan de hemel van aanbidders der schone Poolse.

Onmiddellijk had hij de aandacht der

Parijzenaars getrokken. Zijn naam was Cesare de Broglie.

Hij was een Genuese graaf en zijn rijkdom moest inderdaad fabelachtig zijn, ofschoon hij die hier te Parijs zo veel mogelijk trachtte te verbergen.

Hij reisde slechts in gezelschap van een kamerdienaar en een man van omstreeks zestig jaren met reeds spierwit haar, die hem trouw scheen te zijn toegedaan.

Graaf de Broglie kon hoogstens dertig jaar zijn; hij was slank, zijn knap gelaat was licht gebruind, zijn zwarte wenkbrauwen waren als door een schilder getekend en zijn lenig lichaam getuigde van grote spierkracht, aangekweekt en onderhouden door sport.

Want het bleek al spoedig, dat graaf de Broglie een voortreffelijk chauffeur en ruiter was, dat hij de schermdegen wist te hanteren, evengoed als de kamerbuks, dat hij zwom als een vis en ook in het boksen een te duchten tegenstander was.

Hij was met verfijnde elegance gekleed, die zelfs te Parijs de aandacht trok.

Hij droeg niet veel juwelen, maar die hij droeg waren dan ook van buitengewoon grote waarde.

Cesare de Broglie was op een der tea's van de schone avonturierster voorgesteld, door de Poolse consul Ulrich Kiem, een jonge man, die zelf lang niet ongevoelig scheen te zijn voor de bekoorlijkheden der gastvrouw.

De Italiaanse graaf bleek uitmuntend frans te spreken en een geestig causeur te zijn en al spoedig was hij met de gastvrouw in een belangwekkend gesprek gewikkeld, daar het bleek, dat beiden veel gereisd hadden en dus konden praten over dingen, waarin zij beiden belang stelden.

Het had niet lang geduurd of de schone Poolse, zowel als de Italiaanse graaf hadden bezoek ontvangen van een reporter, die hen namens een der mondaine weekbladen kwam interviewen.

De naam van de Italiaanse graaf had een uitmuntende klank en de faam van zijn verbazende rijkdommen was hem reeds voorafgegaan.

Het was op de dag, waarop de beroemde wedrennen te Auteuil zouden plaats hebben.

Het weer was verrukkelijk en een buitengewoon grote menigte was naar de Parijse voorstad gekomen, minder nog om getuige te zijn van de wedstrijd tussen de paarden, dan van die tussen de dames, die met elkander wedijverden in het ten toon spreiden van de fraaiste toiletten.

Inderdaad de rennen te Auteuil worden beschouwd als het criterium van de goede smaak der Pariisennes.

Dan worden voor het eerst de nieuwste zomertoiletten gedragen, men prijst elkaar luid en critiseert elkaar in stilte, men benijdt elkander en maakt er spotte-nde opmerkingen.

Op die dag wemelde het op het ruime raddock voor de grote vestibule van schitterende dames-toiletten.

Maar onder al die schonen vrouwen schitterde Elena Lasky als een ster van de eerste grootte.

Zij droeg een sierlijk gewaad van blauwe tafzijde en een coquet hoedje van het fijnste panamasiróo, dat haar buitengewoon goed kleedde.

Haar gelaat vertoonde een bos van opgewondenheid en vreugde en haar fluweelzwarte ogen fonkelden van zegenpraal, want zij zelve gevoelde het heel goed, dat zij de meeste vrouwen in de schaduw stelde door haar schoonheid en haar gracie.

Het hoofdnummer van die dag, de grote steeple chase over 1000 meter, was juist voorbij, toen de blikken van de schone bedriegster gevestigd bleven op het gelaat van een man, die langzaam voorbijschreed, dicht langs het hek.

Hij was gekleed in een lichtgrijs jaquet, waarbij hij een grijze hoed droeg, zoals het de gewoonte is op de Parijse renbaan.

Het costuum deed zijn slanke gestalte op het voordeligst uitkomen.

Elena Lasky, die haar plaats op de tribune nog niet had verlaten, boog zich snel voorover naar een heer, die naast haar was gezeten en zei op fluisterende toon :

— Mijn waarde Ulrich, als ik mij niet vergis wandelt graaf de Broglie daar voorbij. Wees eens lief voor mij en breng hem hier !

Dit ging niet zonder moeite, want het was, zoals gezegd, zeer vol op het terrein, maar toch slaagde Ulrich er in, Cesare de Broglie te achterhalen en hem het verzoek van de schone Poolse over te brengen.

De beide mannen waren dadelijk aan de voet van de tribune en beklommen de trap.

Een ogenblik later stond graaf de Broglie tegenover Elena Lasky.

Zij reikte hem haar kleine blanke hand en zei met een betoverende glimlach :

— Ik heb u laten verzoeken even bij mij te komen, graaf, om u dank te zeggen voor uw uitstekende raad ! Ik heb 5000 francs op «Eclips II» gewed en ik heb er 100.000 voor terug gekregen. Het is mij onbegrijpelijk, dat men het paard hier als een oud-sider beschouwd heeft, het heeft «Eclair» wel twee lengten achter zich gelaten !

— Het verheugt mij, Signora, dat ik tot uw vreugde een weinig heb kunnen bijdragen, zei de Broglie met een buiging.

Graaf de Broglie wierp een snelle blik vol hartstocht op de Poolse avonturierster, die slechts even die blik

weerstond en toen als beschaamd haar eigen ogen neersloeg.

Graaf de Broglie had haar hand een ogenblik vastgehouden en drukte er nu met zuidelijke ridderlijkheid een kus op.

Toen hij zich weder oprichtte, keek hij in een bleek gelaat, waarin twee toornige ogen schitterden en waarin de lippen dicht opeengeknepen waren. Het was het gelaat van burggraaf Arthur Bragley. Een ogenblik keken de beide mannen elkander aan. De Italiaan scheen geen seconde zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen. Hij richtte zich hoog op en scheen als het ware dwars door de jonge Engelsman heen te kijken, die met gebalde vuisten voor hem stond en hem met zijn bliken scheen te willen vernietigen...

Elena Lasky speelde een ogenblik zenuwachtig met de dunne gouden ketting van haar lorgnon en zei toen :

— De heren kennen elkaar toch ?

Graaf de Broglie knikte even en antwoordde :

— Ik meen, dat ik reeds gelegenheid heb gehad enige woorden met den Viscount te wisselen. Trouwens het feit, dat onze namen, wat de klankbetreft, zoveel op elkaar gelijken, is alleen reeds in staat, mij dit niet te doen vergeten.

— Ja, gravin, ik ken graaf de Broglie! kwam het met moeite over de lippen van de jonge Engelsman.

Hij vestigde zijn donkere ogen met een smekende blik op het gelaat van de Poolse en vervolgde :

— U weet immers wat u mij beloofd hebt, gravin ?

— Wat heb ik u dan beloofd, graaf ? vroeg Elena Lasky met een mengeling van coquetterie en spot.

— Dat weet u heel goed ! Wij zouden hedenmiddag dineren in « La Bagatelle » en daarna naar het circus gaan !

— Lieve hemel, dat is waar ook ! riep Elena Lasky verschrikt uit. Ik zou het waarlijk bijna vergeten hebben !

Burggraaf Bragley beet zich op de lippen.

— U bent wel zeer kort van geheugen geworden, gravin ! kwam het dof over

zijn lippen. Er was een tijd, zo voegde hij er op zacht fluisterende toon aan toe, dat u zulk een afspraak niet zo spoedig zoudt hebben vergeten !

De avonturierster haalde met een nauwelijks bedwongen gebaar van ongeduld hare schouders op.

Maar op dit ogenblik kwam nog een andere persoon de trap op en bleef buigend en glimlachend voor Elena Lasky staan.

Het was markies Gerald Richmond, een man van omstreeks veertig jaar, maar nog slank en krachtig, met een intelligent gelaat en met uitgezochte smaak gekleed.

Hij scheen volstrekt geen acht op de anderen te slaan, vatte de hand van de gravin en zei :

— Ik kom u halen, gravin !

— Mij halen, markies ? Wat bedoelt u ?

— Weet u dat niet ? Hebt u dan onze afspraak vergeten, dat wij hedenmiddag zouden dineren in het Paleis Royal en daarna naar de Operette zouden gaan ?

Elena Lasky liet zich luid lachend achterover in haar stoel vallen.

De toestand scheen haar uitermate te vermaken, maar de beide medeminnaars dachten er blijkbaar anders over.

Zij maten elkander met een blik vol haat en wrok en schenen blijkbaar moeite te hebben hun gevoelens in bedwang te houden.

De Italiaan scheen bij dat alles de enige te zijn, die volmaakt kalm bleef.

Hij liet zijn blik van de een naar de ander dwalen en glimfachte flauwtjes.

Misschien ontging hem de ware betekenis van dit toneeltje.

Eindelijk was Elena Lasky van haar lachbui gekomen. Zij stak de beide Engelsens ieder een hand toe en zei, nog lachend :

— U moet niet boos zijn, het was niet zo kwaad bedoeld ! Ik heb u beiden werkelijk vergeten ! Mij dunkt, dat het de beste oplossing is, dat u beiden voor heden maar van mijn gezelschap afstand doet en dat ik graaf de Broglie verzoek, mij heden tot chaperon te willen dienen.

De Italiaan maakte een diepe buiging en zei, zonder dat er op zijn gelaat iets anders te lezen was dan hoffelijkheid :

— Ik stel mij geheel en al tot uw beschikking, gravin !

En zo vertrok Elena Lasky aan de

arm van graaf de Broglie, terwijl de beide Engelsen achterbleven, waarbij het hun vrijstond, hun gedachten te laten gaan over de waarheid van de spreuk betreffende de beide honden, die om een been vechten.

HOOFDSTUK IX

DE ZAAK NEEMT EEN BEDENKELIJKE KEER

Toen Elena Lasky die avond haar woning betrad in de Rue de Béotie kwam haar gezelschapsdame haar haastig tegemoet en vroeg met de grootste belangstelling :

— Welnu ? Hoe is het gegaan ? Bijt hij aan ?

Elena Lasky liet haar avondmantel van hare schouders glijden en antwoordde, terwijl er een lachje van zegepraal op haar gelaat verscheen :

— De Italiaan is zo week als boter in mijn handen ! Laat dat maar aan mij over, het zal niet lang meer duren of hij loopt in de fuik !

— En die twee ezels van Engelsen ?

Elena haalde de schouders op en een verachtelijk glimlachje plooidde haar rode lippen.

— Zij moeten doen wat zij willen ! Hun rol is uit, ik heb hen niet meer nodig !

— Alles goed en wel, mijn kind, maar ook zij zijn rijk !

— Met hun beiden niet half zo rijk als de Broglie is !

— Ben je daar zo zeker van ?

— Volkomen zeker !

— Maar als hij op het laatste ogenblik terugkrabbelt ?

— Dat zal hij niet ! riep de schone avonturierster op trotse toon.

— Dat weet je niet ! waarschuwde de medeplichtige. Je moet met alles rekening houden ! Hij kan daarginds wel een verloofde hebben en dit avontuur slechts als een tijdverdrijf beschouwen ! Hij zou je kunnen wegwerpen als een uitgeknepen citroen en je uitlachen ! En dan ?

Een ogenblik vlamden de zwarte ogen van Elena Lasky en schoten zij dreigende vonken, maar het volgende moment riep zij zegevierend uit :

— Ik zeg je, Emma, dat hij mij toebehoort, dat hij mijn slaaf is, dat hij mij op de handen draagt ! En mocht je gelijk hebben, mocht hij mij op het laatste ogenblik toch nog ontglippen, welnu, dan heb ik een der beide anderen nog over !

— Ook dan nog, mijn duifje ?

— Ja, ook dan nog.

* * *

Een paar dagen later zat burggraaf Arthur Bragley met een aantal vrienden in de speelzaal van een der weelderige clubs, waarvan ook Parijs een groot aantal bezit en waar de naam van zijn geslacht en zijn rijkdommen hem aanstands toegang hadden verschaft.

Het was omstreeks één uur in de nacht. Het spel was in volle gang en bijna alle speeltafeltjes waren bezet.

Het gelaat van de jonge Engelsman was bleek en er liep een diepe rimpel dwars over zijn hoog voorhoofd.

Hij scheen zijn gedachten niet bij het spel te hebben en met onverschillig gebaar streek hij na iedere partij de gewonnen fiches naar zich toe of schoof ze, als hij verloren had, van zich af.

Het hoopje geld naast zijn linkerhand nam toe of verminderde, al naar de kansen van het spel, maar hij lette er in het geheel niet op en wierp met een automatisch gebaar de kaarten neer.

Nu en dan deed hij een lange haal aan zijn sigaret en oogde met afwezige

blik de blauwe rookspiraal na.

In een hoek van de grote zaal, half weggedoken in twee grote lederen fauteuils, waren Raffles — de zogenaamde graaf de Broglie, want hij was het inderdaad, die de rol van graaf de Broglie zo voortreffelijk speelde — en Brand gezeten.

Ook zij hadden hier toegang gevonden, en hunne vermomming was zo goed, dat de jonge burggraaf geen ogenblik hun ware identiteit vermoeden kon.

Zij hadden Bragley geen ogenblik uit het oog verloren, waren al zijn gangen nagegaan, zonder dat hij er iets van bemerkte en waren hem nu hierheen gevolgd, daar hun een soort voorgevoel zei, dat het drama zijn einde naderde.

En dat voorgevoel zou hen ook ditmaal niet bedriegen.

Arthur Bragley had reeds enige malen een snelle blik naar het hoekje geworpen, waar hij graaf de Broglie aanwezig wist, ofschoon deze zich in het geheel niet met de rest van het gezelschap scheen te bemoeien en deze avond niet speelde.

Raffles had deze blikken heel goed gezien, maar hij nam er geen notitie van en bleef rustig zijn sigaret roken, nu en dan op zachte toon enige woorden wisselend met Brand, die voor deze avond de rol vervulde van een reisgenoot van de Italiaanse graaf, door deze bij toeval in de lichtstad ontmoet en in de club geïntroduceerd.

— De liefde is toch een eigenaardig ding, Charles, zei Raffles op zachte toon. Zij heeft die brave Bragley tot een soort tijger gemaakt en het is duidelijk, dat hij slechts een goede gelegenheid afwacht, om ruzie met mij te zoeken!

— Zou je dan niet beter doen heen te gaan en hem niet te prikkelen?

— Ik denk er niet aan, mijn waarde! Zo is het juist goed! Als hij woedend wordt, dan speelt hij juist in mijn kaart! Ik wacht er op!

Maar het zou anders gaan dan Raffles verwacht had, al zou de uitslag dezelfde blijken.

De deur ging open en op de drempel

verscheen markies Gerald Richmond, gekleed in onberispelijk avondtoilet, dat zijn slanke gestalte op het voordeligst deed uitkomen.

Hij keek even rond, met de knop van de deur nog in zijn hand en kwam toen langzaam op het tafeltje toe, waar Bragley zat te spelen.

Met de handen in de zakken slenterde hij dichterbij en keek over de schouder van zijn medeminnaar in diens spel.

Met gespannen aandacht volgden Raffles en Brand de bewegingen en de gelaatsuitdrukking van de twee jonge Engelsens, beiden vervuld met wraakzuchtige gevoelens, die slechts op een gelegenheid wachtten, om zich een uitweg te banen.

Bragley scheen niets gemerkt te hebben van het binnentreden van markies Richmond. Hij speelde lusteloos door, nu en dan een geeuw onderdrukkend.

Plotseling klonk een stem boven het zwakke gegons der andere stemmen uit, die op luide toon de woorden sprak:

— Ik zou ruiten spelen in uw plaats, graaf!

Ogenblikkelijk werd het zeer stil in de speelzaal. Deze opmerking streed tegen alle gebruiken, vooral omdat zij op luide, aanmatigende toon was te kennen gegeven.

Aller ogen wendden zich naar de spreker, die nog altijd met de handen in de beide zakken achter de stoel van zijn medeminnaar stond met gefronste wenkbrauwen en samengeknepen lippen.

Bragley had langzaam het hoofd omgewend.

Hij nam nu zijn sigaret tussen de lippen uit, mat Richmond van het hoofd tot de voeten, haalde de schouders op en greep toen een kaart.

Hij stond op het punt haar neer te werpen, toen Richmond een hand uit de zak haalde en die op de schouder van Bragley legde.

— Ik zou werkelijk ruiten spelen, als ik u was! herhaalde hij.

— En ik zou u willen verzoeken, u niet met mijn spel te bemoeien, markies, zei Bragley op ijskoude toon. Ik weet

zelf wel, wat ik spelen moet!

— Dat schijnt van niet, anders zoudt u geen schoppen spelen!

— Ik zal wel schoppen spelen en ik zou wel eens willen zien, wie het mij zou beletten, riep Bragley uit, met verheffing van stem, die enkele spelers uit de biljartzaal verbaasd deden toelopen.

— Als u schoppen speelt, dan geeft u blijk, dat u niets van het spel kent! riep Richmond toornig uit en tegelijkertijd maakte hij aanstalten, een kaart uit het spel van de jonge burggraaf te trekken.

Bragley stond langzaam op. Zijn gelaat was zo mogelijk nog bleker geworden. Zijn stem klonk dreigend toen hij zei:

— Ik ken een spel, dat ik misschien beter ken dan dit, markies! Een spel, waarin gij u misschien wel met mij wilt meten!

— Als u het niet beter speelt dan whist, dan moet u er wel een grote sukkel in zijn!

Het volgende ogenblik vlogen de vijf kaarten, welke Bragley in de hand had gehouden, hem in het gelaat.

Hij scheen een beweging te willen maken, om zich op zijn medeminnaar te werpen, maar hij wist zich te beheerssen en zei op koele toon:

— Steeds en overal tot uw dienst, graaf! En ik hoop voor u, dat u de dingen beter weet te hanteren dan de kaarten.

Het gehele toneeltje had niet langer geduurd dan enige minuten en velen in de grote zaal wisten nog niet goed wat er geschied was, toen men de beide tegenstanders reeds zacht zag spreken met enige heren, die tot hun vrienden

behoorden.

Raffles en Brand waren opgestaan en hadden het laatste gedeelte van het noodlottige twistgesprek gehoord.

— Daar moest het op uitlopen, zei Raffles op zachte toon tot Brand, nadat zij zich weer naar hun plaats hadden begeven.

— Een tweegevecht dus? vroeg Brand op verschrikte toon.

— Ongetwijfeld! Richmond heeft dit duel met opzet uitgelokt, dat is zo klaar als de zon. En dat om zo 'n vrouw!

— Maar dat tweegevecht mag toch niet plaats hebben, Edward! vervolgde Brand dringend.

— Wees gerust, Charles! Het zal ook niet plaats hebben! Laat dat maar aan mij over!

— Maar de tijd is kort! Misschien heeft het tweegevecht wel reeds deze ochtend plaats!

— Dat denk ik niet! Het is reeds bijna half drie! En de zaak moet vóór zes uur haar beslag hebben gekregen. Neen, de getuigen zullen er wel op aandringen, dat de ontmoeting morgen plaats heeft, vóór het opgaan van de zon.

— Maar in ieder geval moeten wij daaromtrent zekerheid hebben! Het zou al te vreselijk zijn, als die jonge mensen om dat schepsel elkander naar het leven stonden.

— Het zal niet gebeuren, Charles, ik herhaal het!

Raffles ging op een der getuigen toe, die zoeven zijn gesprek met Richmond had beëindigd, en binnen enkele minuten wist hij wat hij wilde weten, het tweegevecht zou inderdaad pas de volgende dag plaats hebben.

HOOFDSTUK X

DE STRAFFENDE HAND VAN RAFFLES

Dezelfde dag, omstreeks tien uur in de ochtend, ontvingen markies Richmond zowel als graaf Bragley een brief-

je van de volgende inhoud, geschreven met een fijne, lopende hand, welke zij nooit te voren hadden gezien:

Een goede vriend raadt u dringend aan, teneinde nodeloos bloedvergieten te voorkomen, u heden te vijf uur te be-geven naar de woning van gravin Elena Lasky in de Rue de Béotie.

U zult daar tegelijkertijd aankomen met uwe tegenstander en beiden zult u getuige kunnen zijn van een toneel, dat u voorgoed zal genezen van uw onwaardige hartstocht voor een vrouw, die met u beiden spot.

Laat u niet terughouden door een bediende, die u wellicht de weg zal willen versperren, maar begeef u aanstonds naar de oranjerie, welke u wel zult kennen.

Hij, die u dit briefje schrijft, kent uw plannen en zal niet rusten alvorens hij u heeft overtuigd, dat u een misdaad begaat, door elkander naar het leven te staan!

Een Vriend.

De verwondering der beide mannen was al even groot en in het eerst dachten zij aan een misplaatste grap, maar bij nader inzien kwam het hun toch geraden voor, de raad van de onbekende briefschrijver niet in de wind te slaan.

Om half vijf liet graaf de Broglie zich bij de gewaande gravin Lasky aandienen en de bediende, die waarschijnlijk zijn bevelen had gekregen, liet hem aanstonds in het kleine ontvangsalon, dat aan de straat grensde.

Het duurde niet lang of Elena trad het vertrek binnen. Zij droeg een zeer smaakvol toilet en in ieder ander geval zou de bezoeker de opmerking hebben gemaakt, dat Elena Lasky een onweerstaanbare vrouw was.

Het nauwsluitend gewaad van diep rode zijde deden haar vorstelijke gestalte op het voordeligst uitkomen en zij schéén het te weten, want haar gelaat vertoonde een uitdrukking van trots en zegepraal, die de bezoeker niet ontging.

Elena kwam hem met uitgestoken hand tegemoet en zei met haar warme, diepe stem, die al zo menig mannenhart in verwarring had gebracht:

— Hoe vriendelijk van u, graaf, om mij te komen bezoeken!

— Ik zou eerder van het leven afstand hebben gedaan, gravin, dan geen gevolg te geven aan uwe uitnodiging! zei de Italiaan, terwijl hij haar op bevallige wijze de hand kust. U oefent een aantrekkingskracht uit, welke men niet kan weerstaan.

De avonturierster wierp de Broglie een gloeiende blik toe en nodigde hem met een gracieuze gebaar uit tot zitten.

Maar de Italiaan maakte een afwijzend gebaar.

— Ik vermoed, dat u hier wel al uw vrienden zult ontvangen, gravin! zei hij.

— Ongetwijfeld! antwoordde Elena enigszins verbaasd.

— Stelt u mij dan op één lijn met al de mannen, die u aan uw zegekar gebonden hebt?

— Dat weet u wel beter, graaf! zei Elena met neergeslagen ogen, terwijl zij met de gouden ketting speelde, waaraan haar lorgnon bevestigd was.

— Welnu dan, toon dit, door mij te vergunnen, mijn geliefkoosd verblijf in deze schone woning op te zoeken! her- nam de Broglie, terwijl een blik vol hartstocht de avonturierster trof.

— En wat is dan wel uw meest ge- liefd plekje hier, graaf? vroeg Elena met een betoverend lachje.

— Weet u het nog niet? Hebt u nog niet opgemerkt, dat ik mij het liefst in de oranjerie ophoud? Die schone serre herinnert mij aan mijn vaderland en hij doet uw eigen schoonheid eerst tot haar volle recht komen!

— Gij vleier! riep Elena uit, terwijl zij de Italiaan schalks met de kleine vinger dreigde. Maar u zult uw zin hebben! Wij zullen in de serre plaats nemen en daar zult u mij van uw mooi land en van uwe plannen voor de toekomst verhalen!

— Ik verlang niets liever, gravin!

Met een uitnodigend gebaar ging de bedriegster graaf de Broglie voor naar de oranjerie, een kostelijke serre, die op het kleine park uitzicht gaf, dat zich achter het herenhuis uitstrekte.

Het was geheel van glas gebouwd en er bevonden zich rieten stoelen en tafels, met kussens beladen sofa's en an-

dere, tot rusten en kouten nodende meubelen.

— Dit is mijn liefste plekje, gravin ! zei de Broglie, terwijl hij naar een kleine groep palmen wees, waaronder een rustbank was geplaatst.

En nog onder het spreken nam hij plaats.

Elena ging naast hem zitten en spoedig waren zij in een druk gesprek verdiept.

Maar toch scheen het, of er iets achter hun woorden school, dat hun diepere gedachten moest verbergen. Nu en dan zwegen zij, om elkander een snelle, vragende blik toe te werpen, alsof zij elkanders ware gedachten wilden peilen.

— En zeg mij nu eens, graaf, wat u toch wel voornemens zijt, vroeg Elena eensklaps, terwijl zij de Broglie met haar grote, zwarte ogen vol aankeek. U bent nog ongehuwd, niet waar ? Waarom zoekt u toch geen vrouw ?

— Omdat ik vrees een verkeerde te zullen treffen gravin, antwoordde de de Broglie glimlachend. Maar sedert enige dagen koester ik de hoop, dat het lot mij wellicht gunstig zal zijn ! Ik heb een vrouw gevonden, die, als zij er in zou willen toestemmen de mijne te worden, mij tot de gelukkigste van alle stervelingen zou maken !

— En, wie is die vrouw, graaf ? vroeg Elena met trillende stem, daar zij voelde, haar doel te naderen.

— Vraagt u dat nóg ? riep de Broglie hartstochtelijk uit, terwijl hij de hand der schone vrouw greep. Hebt u niet reeds lang begrepen, wat er in mij omgaat ? Weet u dan niet, dat er nevens u niemand voor mij bestaat, dat het leven zonder u voor mij waardeloos is en dat ik er mij van zal beroven, als u mij zoudt verstoten ? Ik heb je lief, Elena ! Word mijn vrouw en volg mij naar mijn land !

De Italiaan had beide armen uitgebreid en met een kreet wierp Elena Lasky zich aan zijn borst.

Zij sloot de ogen, als in de zaligete verrukking, sloeg beide armen om de hals van de Italiaan en drukte hem een

vurige kus op de lippen.

— Ook ik heb je reeds lang liefgehad, mijn Cesare, mijn held, mijn ridder ! Ja, ik wil je toebehoren, ik wil je volgen naar je vaderland !

Een ogenblik zaten de gelieven in dezelfde houding op de sofa, toen een zacht geritsel de avonturierster verschrikt het hoofd deed omwenden.

Op nauwelijks enige meters afstand stonden burggraaf Arthur Bragley en markies Gerald Richmond.

Hun gelaat was vertrokken van woede, teleurstelling en gekwetste ijdelheid.

Blijkbaar hadden zij reeds enige tijd verborgen gestaan achter een palmbosje en dat zij zo onhoorbaar hadden kunnen naderen was niet te verwonderen, daar zij over de rand van het gras hadden gelopen, hetwelk de verschillende perken omringde.

Als een gewonde tijger vloog Elena Lasky op en riep toornig uit :

— Wie heeft u hier toegelaten, heren ? Is 't in uw land de gewoonte, dat men de huizen van de mensen binnensluipt ?

— Vergeef ons, gravin, als wij wellicht tegen de gebruiken hebben gehandeld, zei Richmond op doffe toon. Wij hebben wellicht niet volgens de usance gehandeld, maar toch heb ik er geen spijt van, dat wij dit gedaan hebben, thans is het tenminste duidelijk geworden op welk een schandelijke wijze wij beiden bedrogen zijn !

Een ogenblik heerste er stilte in de grote serre.

Toen wendde Elena Lasky het hoofd naar haar nieuwe aanbieder, wierp hem een vragende blik toe en zei :

— Duld u, dat mij een dergelijke belediging wordt aangedaan, Cesare ? Kunt u toelaten, dat men uw aanstaande vrouw in haar eigen huis zo grieft ?

De Italiaan scheen een ogenblik met zijn antwoord te aarzelen. Toen zei hij langzaam :

— Ik geef die beide heren volkomen gelijk !

De avonturierster deinsde enige schreden terug, alsof zij een slag in het gelaat had ontvangen.

Zij was doodsbleek geworden en stamelde :

— Ik heb je goed verstaan ? Is dat een bewijs van je liefde voor mij ? Zou ik mij zo in je bedrogen hebben ?

— Dat is wel waarschijnlijk, Elena Lasky ! antwoordde de Italiaan, terwijl er een zonderling glimlachje om zijn lippen speelde.

— Dan bent u geen oprechte zoon van uw ridderlijk land ! riep Elena met een stem, die van toorn sidderde.

— Wilt u daarmee zeggen, dat ik geen Italiaan ben, gravin ? Dan zou ik u gelijk moeten geven !

Weer deed Elena Lasky wankelend een schrede achteruit, terwijl zij haar hand op haar borst legde.

Zij liet haar blikken van de een naar de ander dwalen en kon eindelijk, half mompelend, uitbrengen :

— Wat moet dat betekenen ? Wat wilt u zeggen ? U bent geen Italiaan, zegt u ?

— Neen, mevrouw, ik ben volbloed Engelsman !

— En uw naam ? Heet u dan niet Cesare de Broglie ?

— Ik weet niet wie dat is of hij wel bestaat !

— U hebt mij dus bedrogen ? kreet Elena Lasky, terwijl zij nu woedend op de gewaande Italiaan toetrad.

— Dat heb ik inderdaad, mevrouw. Ik heb u bedrogen, zoals u reeds geruimen tijd mijn landgenoten probeert te bedriegen ! Ik zou mij echter niet gaarne met u vergelijken, want u speelt met het tederste en edelste, wat wij sterfelijke mensen bezitten : met de liefde ! Ik ben geen Italiaan, ik heet niet de Broglie, ik bezit weliswaar geld, maar dat zeker niet in uw brandkast zal overgaan, mevrouw, en ziehier de bewijzen !

Met deze woorden bracht de gewaande Italiaan snel de hand naar het hoofd en ontdeed zich van zijn gitzwarte pruik met lang haar en het glinsterend zwart kneveltje, dat zijn bovenlip bedekte.

— U ziet, dat mijn uiterlijke aantrekkelijkheden vals zijn, even vals als uw titel, uw landaard en uw geld, mevrouw ! Om kort te gaan, ik ben John

Raffles, en u bent een schaamteloze bedriegster !

De beide Engelsen hadden met de uiterste verbazing naar deze korte woordenwisseling geluisterd.

Blijkbaar waren zij op veel verdacht geweest, maar zeker niet op dit slot !

Zonder zelfs te letten op de laatste woorden van de vreemdeling, trad Richmond woedend op Elena Lasky toe en vroeg haar :

— Is het waar wat deze man zegt ?

— Het is gelogen ! siste de avonturierster tussen de tanden. Hij kan John Raffles niet zijn. Hij belastert mij ! Laat hij bewijzen wat hij zegt !

— Niets is gemakkelijker, mevrouw ! hernam Raffles bedaard, terwijl hij vlug de knevel in zijn zak stak. Als de heren maar zo goed willen zijn mij even te volgen ?

En met deze woorden deed hij een stap in de richting van de deur, die naar de brede gang voerde, welke nog op verscheidene andere vertrekken uitkwam.

— Wat vermeet gij u ? riep de Poolse bedriegster uit, terwijl zij zich voor de Grote Onbekende plaatste. Gij hebt het recht niet, op die wijze in mijn huis op te treden !

— Het is uw huis niet, mevrouw, hernam Raffles kalm, zonder zijn bedaardheid een ogenblik te verliezen. Het is voor u gehuurd door uw minnaar, die tevens uw chauffeur is en die ik zo vrij ben geweest, voor enige tijd onschadelijk te maken, door hem te knevelen en te binden ! Hier hebt u een afschrift van het huurcontract !

En met deze woorden overhandigde Raffles een document aan Arthur Bragley, die het snel doorliep en het toen zwiiggend aan Richmond overhandigde.

— Dat is één ! hernam Raffles ijskoud. Als u de man soms zelf mocht willen ondervragen, dan kunt u uw gang gaan, maar ik kan er niet voor instaan, dat hij niet zal trachten u te bedriegen !

Maar nog scheen Bragley te aarzelen en zich slechts met moeite te laten overtuigen.

— Maar u zelf ? zei hij weifelend. U hebt zoeven een naam genoemd...

Raffles haalde de schouders op.

— Van mij is geen sprake, althans niet op dit ogenblik. Ik ben wie ik ben, maar ik zou toch terugschrikken voor middelen als die, welke deze Poolse oplichtster toepast! Wilt u overtuigd worden of niet?

— Ja, dat wil ik! riep Richmond met kracht. Kijk maar naar haar gelaat, zij is schuldig! Zij heeft ons bedrogen en nu u haar op uw beurt in de val hebt laten lopen, zou zij u het liefst verscheuren!

Inderdaad de schone Poolse zag er op dit ogenblik uit als een getergde tigerin.

Blijkbaar gevoelde zij, dat zij haar noodlot tegemoet ging.

— En wees nu zo goed mij te volgen, mijne heren, ging Raffles voort.

Vastberaden volgden de beide Engelsen hun zonderlinge beschermer uit de serre en daarop staken zij de gang over en traden een fraai gemeubeld vertrek binnen.

Schoorvoetend was Elena Lasky hen gevolgd.

Raffles haalde een bos lopers uit zijn zak, wendde zich tot de anderen, als een schoolmeester, die zijn klasse toespreekt en zei:

— Wees nu zo goed even op te letten! U ziet hier een fraai bureautje uit rozenhout en hier een bos lopers in het slot, tast even en zoals u ziet, springt het slot open! Het is kinderwerk maar men moet er slag van hebben! Niets dan gewoonte, mijne heren! Wij openen nu dit sierlijk meubeltje, trekken deze lade open en vinden daarin enige documenten en brieven. De brieven zullen wij maar terzijde laten, want ik wil dit schepsel niet meer vernederen dan volstrekt noodzakelijk is. De documenten zullen u voldoende inlichten! En als die u soms niet mochten overtuigen, dan is hier een briefje van de zogenaamde da-

me van gezelschap van deze schone dame hier, dat boekdelen spreekt! U wordt er, blijkbaar met de volste instemming van onze lieve gastvrouw, voor ezels, sukkels en Engelse botteriken in uitgemaakt. Men berekent uw kapitaal en schat u niet veel hoger dan koopwaar! Houdt deze stukken maar en bestudeer ze op uw gemak als kostelijk staaltje van vrouwelijke doortraptheid.

Raffles stak de beide mannen ieder enige papieren toe en vervolgde daarop:

— Dan vind ik ginds een pakje bankbiljetten, die mij uitstekend geschikt lijken om onteigend te worden. De geachte gravin zal er waarschijnlijk ook niet op eerlijke wijze zijn aangekomen en ik heb er een betere bestemming voor, dan zij er ooit aan had kunnen geven!

Raffles wendde zich naar de deur en zei op dreigende toon tot de bedriegster:

— Dit is de tweede waarschuwing Elena Lasky. Ik zou u sterk aanraden om het niet tot een derde te laten komen! Als u Parijs morgen niet verlaten hebt, dan verzeker ik u, dat ik geen medelijden zal kennen! En tracht me niet te misleiden, want mijn arm reikt zeer ver en ik zie veel! Al zoudt ge u in het uiterste hoekje van de wereld willen trachten te verstoppen, ik zal u terugvinden. Dit is mijn laatste woord geweest! En nu vaarwel.

Een buiging voor de drie aanwezigen en daarop had Raffles snel het vertrek verlaten.

Het volgende ogenblik draaide de sleutel buiten in het slot om.

Toen de beide Engelsen langs een omweg op hun beurt de gang hadden bereikt, was er van hun zonderlinge raadsman in het geheel niets meer te bespeuren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

Een moderne Blauwbaard

68064 - LIMBURGSCHE DRUKKERIJEN, N. V.
HASSELT.

Gedrukt in België.

OPZIENBARENDE ONTHULLINGEN

STALIN DENKT, DAT IK DOOD BEN
EN
DE SOVJET SPIONNEERT

DE SOVJET SPIONNEERT

DOOR IGOR GOUZENKO

Geen Rus heeft zo de haat van de Sovjet-Unie op z'n hals gehaald als de voormalig code-agent Igor Gouzenko, die het aandurfde, de Russische atoom-spionage in Canada voor de gehele wereld aan de kaak te stellen. Dank zij z'n moedig optreden, waarbij hij zijn leven en dat van z'n gezin op het spel zette, wist hij de machthebbers van het Kremlin voor een goed deel het geheim van het atoomwapen te onthouden en scheurde hij het spionnagenet stuk, waarin de Sovjet, de Verenigde Staten en Engeland had willen wikkelen.

STALIN DENKT, DAT IK DOOD BEN

DOOR TASJILEF KOTOV

Door het contact met het Westen tijdens de Russische opmars door de Balkanlanden en Polen zijn de ogen van de Russische vliegofficier Kotov opengedaan en verkoos ook hij de vrijheid van de Westerse wereld boven de terreur van de Sovjet-Unie. Na eerst in deze uitgave een boeiend relaas te hebben gegeven van zijn vlucht naar Amerika, rekent hij in een meesterlijk requisitoir af met de Sovjet-Unie en haar satelliet-staten, waarin, naar hij aantoon, het leven niet meer waard is geleefd te worden.

PRIJS SLECHTS fl. -.50

ALOM VERKRIJGBAAR BIJ BOEKHANDELAREN
STATIONS EN KIOSKEN

N. V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL — AMSTERDAM C.

PEINSENGRACHT 627 — POSTR. 60092